VATIKÁNSKÁ PRINCEZNA

C. W. GORTNER

AL press

edice KLÍČKAN

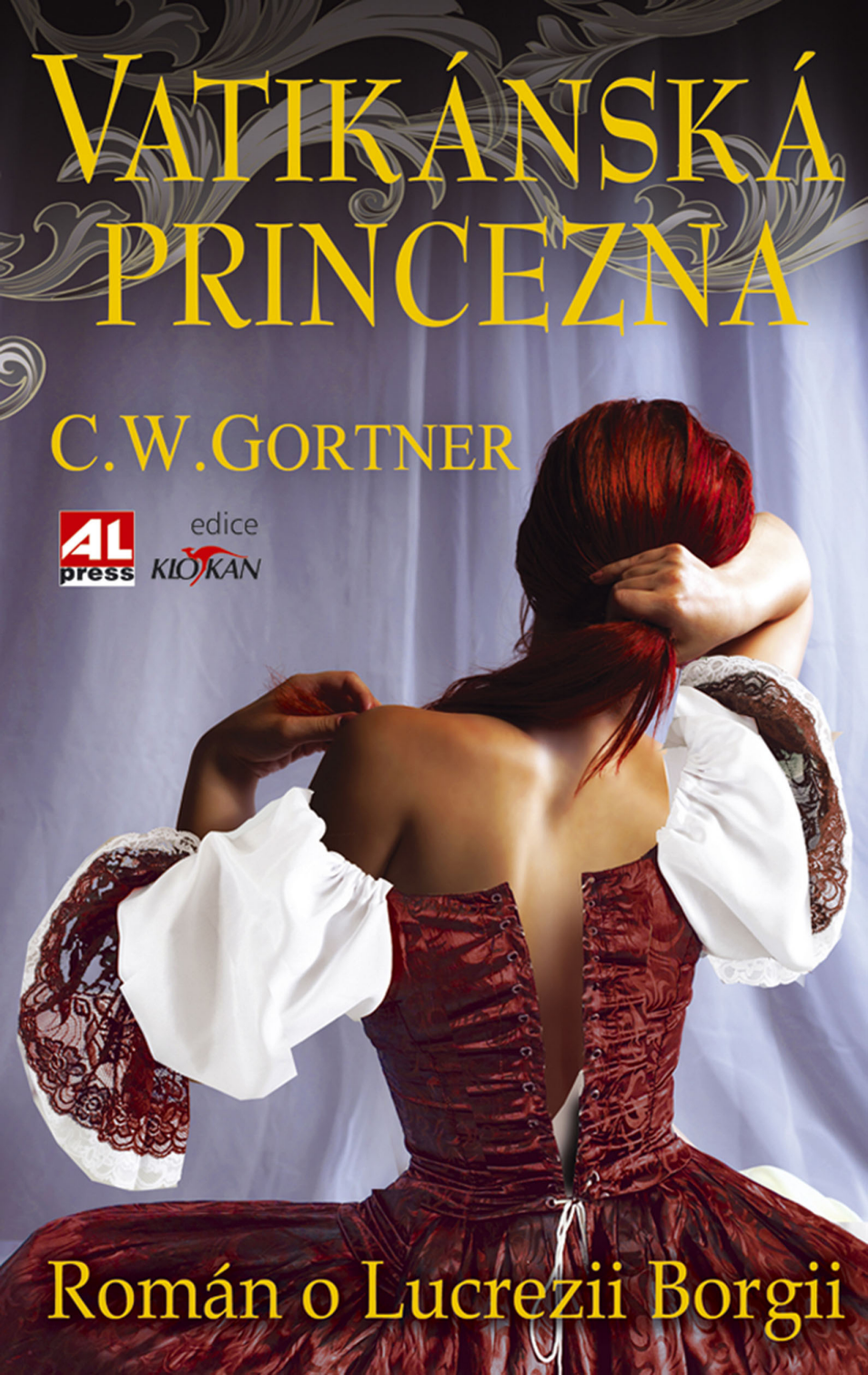

Román o Lucrezii Borgii

edice
KLOKAN

VATIKÁNSKÁ PRINCEZNA

C.W.GORTNER

Román o Lucrezii Borgii

AL press
edice KLÍČKAN

Copyright © 2016 by C. W. GORTNER
Translation © Lenka Faltejsková, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE VATICAN PRINCESS
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-205-6 (pdf)

Věnováno památce Paris

Desidero vobis omnem diem

Se gli uomini sapessino
le ragioni della paura mia,
Capir potrebbero il mio dolor.

(Kdyby lidé znali důvod mých obav,
dokázali by pochopit mou bolest.)

Lucrezia Borgia

Milán
BENÁTSKÁ REPUBLIKA
SAVOJSKO
MILÁNSKÉ VÉVODSTVÍ
MANTOVSKÉ MARKÝZSTVÍ
Benátky
FERRARSKÉ VÉVODSTVÍ
JANOVSKÁ REPUBLIKA
MODENSKÉ VÉVODSTVÍ
Ravenna
Imold
Jaderské moře
Forli
Florencie
LUCCSKÁ REPUBLIKA
FLORENTSKÁ REPUBLIKA
Pesaro
Urbino
SIENSKÁ REPUBLIKA
Perugia
Orvieto
Spoleto
KORSIKA
(Janov)
PAPEŽSKÉ STÁTY
Nepi
Subiaco
Tyrhénské moře
Řím
NEAPOLSKÉ KRÁLOVSTVÍ
SARDINIE
(Neapol)
Neapol
Italské městské státy

1506

Zatracení je jen vrtkavost osudu.

To říkával můj otec. Pronášel to se smíchem, tím svým bezstarostným způsobem, přitom mával buclatou rukou honosící se papežským Rybářským prstenem, jako by pouhým lusknutím prstů mohl rozptýlit temná mračna obvinění, jež se nad námi stahovala, palčivé řeči o násilí, krvavé korupci a bezbožném zneužívání.

Kdysi jsem otci věřila. Kdysi jsem byla přesvědčená, že ví vše.

Dnes už vím své.

Jak jinak vysvětlit chaos, který zůstával v našich šlépějích, zničené životy, obětovanou nevinnost a prolitou krev? Jak jinak ospravedlnit nečekaný směr, jímž se můj život ubíral, ono nekonečné bloudění v labyrintu, nemilosrdně vybudovaného mou vlastní rodinou?

Může to mít jen jediný důvod. Zatracení není žádná vrtkavost. Je to jed, který koluje v naší krvi.

Je to cena, již platíme za to, že jsme Borgiové.

ČÁST I.

1492 – 1493

Klíče od království

Bůh si nepřeje, aby hříšník zemřel,
nýbrž aby žil a platil.

RODRIGO BORGIA

„Lucrezie, *basta*. Přestaň to všivé zvíře rozmazlovat!“ Matka máchla rukou s prstenem na každém tlustém prstu. Instinktivně jsem se sklonila k milovanému kocourovi a tak se vyhnula políčku. Arancino zasyčel, sklopil uši a jeho přimhouřené oči vyzařovaly pohrdání, jež jsem cítila i já. Věděla jsem, proč Vannozza přišla. Jakmile zemřel papež Inocenc a bylo svoláno konkláve za účelem volby Svatého otce, byla jen otázka času, než matka – v černých sukních a zahalená závojem i přes letní žár – přiharcuje do Orsinova paláce na Monte Giordano, kde jsem žila, a usadí se zde jako vyslankyně zmaru.

Už od chvíle, kdy přijela, jsem se nemohla dočkat, až zase zmizí.

„Ven!“ křikla na Arancina a dupla. Kocour mi vyskočil z náruče a vyběhl otevřenými dveřmi do šeré chodby.

Ani jsem necítila, že mě přitom škrábl, dokud se mi na ruce neobjevil jasně červený korálek krve. Olízla jsem si ranku a zamračila se. Matka panovačně mávla rukou. „Tedy Adriano, jak to zvíře můžete strpět v domě? Je to nezdravé. Kočky jsou ďáblovo sémě; všichni vědí, že mohou ukrást dech nemluvněti.“

„Naštěstí zde žádná nemluvňata nemáme,“ namítla Adriana hlasem hebkým jako světle šedé hedvábí jejích šatů. „A kocour se občas hodí, zvlášť v létě, kdy je tolik krys.“

„Pch! Kdo potřebuje na hlodavce kočku? Stačí do kouta nasypat trochu jedu. Sama to dělám každý červen, a krysy u mě nenajdete.“

Otřásla jsem se při představě, že by byl všude v domě jed – vždyť by mohl zabít mého kocoura! – a Adriana se ozvala: „Vy to možná nevidíte, má drahá Vannozzo, ale v Římě, jak obě víme, mají krysy různé velikosti a podoby.“ Sice nevzala na vědomí můj vděčný pohled, přesto jsem nepochybovala, že s bezohledným rozséváním bílé smrti začínat nehodlá. Můj Arancino, jehož jsem zachránila jako kotě, které chtěli čeledíni utopit, bude v bezpečí.

Matčina pozornost se zaměřila na mě: pohled měla ostrý jako břitva. Odešla jsem z její domácnosti v pouhých sedmi letech. Tehdy se právě podruhé vdala a otec mě přemístil z jejího sídla blízko Baziliky svatého Petra v řetězech ve Vincoli sem, k Adrianě de Mila, ovdovělé dceři jeho nejstaršího bratra. Adriana dohlížela na mou výchovu, která zahrnovala i výuku v klášteře San Sisto. Byla mi matkou více, než tato kyprá zpocená žena.

Vanozza si mě prohlížela jako zákaznice uvažující o koupi. Ne poprvé jsem se podivovala, čím si dokázala udržet přízeň papá tolik let.

Z její kdysi proslulé krásy mnoho nezbývalo. V padesáti měla postavu zničenou opakovanými porody a slabostí pro dobré jídlo, vypadala jako obyčejná matrona; její šedomodré oči – zdědila jsem je po ní, byť ve světlejším odstínu – podkreslovaly tmavé váčky, tváře měla protkané červenými žilkami a skobovitý nos jenom zvýrazňoval neustále zachmuřený výraz. Sice se oblékala do černého sametu, ale střih jejích šatů dávno vyšel z módy, zejména v kombinaci se staromódním čepcem s bohatým závojem, pod nímž prosvítaly roztřepené šediny místo kdysi zlatých kadeří.

„Jí vůbec?“ zeptala se, jako by vycítila moje kritické hodnocení. „Pořád je hubená jako lunt. A bílá! Jako by v životě nebyla na slunci. Asi ještě nezačala krvácet, že?“

„Přirozená bledost je dnes velmi v módě,“ odpověděla klidně Adriana. „A Lucrezii ještě není ani třináct. Některým dívkám trvá o něco déle, než se vyvinou.“

Vannozza si odfrkla. „Na to není čas, je přece zasnoubená. Doufejme, že jí aspoň k něčemu bude to prvotřídní vzdělání,

na němž Rodrigo trval. Osobně nechápu, nač děvče potřebuje knihy a podobné nesmysly."

„Mám knihy ráda," začala jsem protestovat, ale Adriana honem zazvonila na stříbrný zvonek, co měla vedle sebe a tak mě přerušila. Z okamžik přispěchala malá Murilla – moje trpaslice, dar papá k jedenáctým narozeninám – se džbánem vína a talířem sýra. Murilla je opravdu dokonalá liliputka s ebenovou pletí; její exotický původ mě okouzlil, přivezli ji ze vzdálené země, kde pobíhají domorodci nazí, ale matka ji od sebe odehnala jako komára. Adriana trpaslici pokynula, aby jídlo položila na stůl. Vannozza se totiž od chvíle, kdy bez ohlášení dorazila, netajila svými názory na služebnictvo, či vrhala významné pohledy na tapiserie, vázy s čerstvě řezanými květinami a sochy v rozích pokojů – důkazy přízně mého papá, jež kdysi patřila výhradně jí.

„Řádové sestry mě ujistily, že Lucrezia ve studiu vyniká," navázala Adriana. „Ladně tančí a má talent ke hře na loutnu; i její um ve vyšívání je velmi obdivován, dokonce se naučila trochu latinsky…"

„Latinsky?" zvolala Vannozza, až jí od úst odlétly drobty. „Kromě toho, že si vším tím čtením kazí oči, umí řečnit jako kněz? Jede se do Španělska vdát, ne sloužit mši."

„Dívka Lucreziina postavení by měla využít všechny možnosti," namítla Adriana, „aby dokázala v manželově nepřítomnosti spravovat vlastní panství. I vy, má drahá Vannozzo, jste se naučila číst a psát, nebo ne?"

„Naučila, musím dohlížet na své hostince, jinak by mě dodavatelé dočista okradli. Ale Lucrezia? Když se narodila, sestavila jsem jí horoskop. Hvězdy říkají, že zemře jako vdaná žena. A žádná manželka nepotřebuje umět latinsky – leda by si Rodrigo myslel, že dokáže svého manžela zabavit vědomostmi, dokud nebude dost stará, aby roztáhla nohy."

Adrianin úsměv pohasl. Otočila se ke mně. „Lucrezie, drahoušku, přines donně Vannozze ukázat výšivku, na které pracuješ. Je nádherná."

Neochotně jsem slezla za lavice u okna, stále zaskočená matčiným odporným prohlášením o mé smrti. Při pohledu na prázdný dolík, co zůstal v polštáři po Arancinovi, mnou projel další záchvěv zlosti. Uchopila jsem povlak na polštář, který jsem vyšívala pro papá. Byl to nejsložitější vzor, o jaký jsem se kdy pokusila. Použila jsem i zlaté a stříbrné nitě a zpodobňoval znak Borgiů – černého býka na tmavě červeném štítu. Chystala jsem se výšivku darovat otci jako překvapení po skončení konkláve. Matka mi povlak vytrhla z ruky, jako by šlo o špinavý ubrousek, a záměrně neopatrně přejela po výšivce prsty. Volné vlákno se zachytilo o jeden z jejích prstenů a býk se zkrabatil. Zničila stehy, jež mě stály hodiny práce.

„Ucházející," prohlásila, „ale vypadá to spíš jako Juno než Minotaurus."

Vytrhla jsem jí povlak z ruky. „*Suora* Constanza říká, že vyšívám lépe než všechny ostatní dívky v San Sisto. Prý bych mohla zhotovovat roucha pro chudé a i požehnaná Panna Marie by zaplakala nad jejich krásou."

Vannozza se opřela. „Skutečně? Řekla bych, že Panna Marie by měla spíš plakat nad tvou neuvěřitelnou drzostí vůči vlastní matce."

„No tak, no tak," zasáhla Adriana chlácholivě. „Nechceme se hašteřit. Všechny jsme napjaté, čekání na rozhodnutí konkláve je nekonečné, navíc to strašné horko, ale snad není třeba tak příkrých…"

„Proč?" přerušila jsem Adrianu šeptem. „Proč mě tak nenávidíte?"

Nečekaná otázka přece jenom vyvedla Vanozzu z míry, na kratičký okamžik jsem v její tváři cosi zachytila – jakési zjihnutí rysů, náznak dávné bolesti. Vzápětí vše zmizelo, zůstala pouze přísně semknutá ústa.

„Kdybys ještě byla v mé péči, otloukla bych ti hlavu o zeď, dokud by ses nenaučila náležité úctě ke starším."

Ani na okamžik jsem o tom nepochybovala. Ještě jsem nezapomněla, jak palčivé rány rozdávala matka ve chvílích, kdy

propadla vzteku, často kvůli triviálním prohřeškům, jako je lem šatů zašpiněný od trávy či natržený rukáv. Její hněv mi naháněl téměř stejný strach jako její spolky s věštci a astrology a každonoční rituál vykládání tarotu. Hraničilo to s čarodějnictvím a církev svatá podobné praktiky zakazovala.

Adriana vzdychla. „Lucrezie, co to do tebe vjelo? Ihned se omluv. Donna Vannozza je náš host."

Přitiskla jsem poničený povlak k hrudi a zamumlala: „Odpusťte mi, donno Vannozzo." Otočila jsem se k Adrianě. „Smím odejít?" Matka v křesle ztuhla; pochopila, že je to projev vzdoru, prohlášení, že nade mnou nemá žádnou moc. Její zachmuřený výraz pro mě znamenal zadostiučinění.

Adriana svolila: „Ale jistě, mé dítě. To horko nás všechny zmáhá."

Cestou ke dveřím jsem zaslechla, jak tiše říká: „Musíte jí odpustit. To nebohé dítě je bezradné. Přivezla jsem ji ze San Sisto teprve přede dvěma dny kvůli tomu nečekanému zasedání konkláve, ještě si nezvykla. Stýská se jí po výuce a…"

„Nesmysl," skočila jí Vannozza do řeči. „Víte moc dobře, že je na vině její otec. Vždycky ji rozmazloval, ačkoli jsem mu opakovala, jak je to nerozumné. Dcery vyrostou; opustí nás a vdají se. Porodí vlastní děti a začnou stavět na první místo novou rodinu. Ale Rodrigo o tom nechtěl nic slyšet. Jeho Lucrezia prý ne, ne jeho *farfallina*. Je *výjimečná*. Od té doby, co se narodila, už mu na nikom jiném nezáleží. Troufám si tvrdit, že po našem synu Juanovi je jediná, koho doopravdy miluje."

Zášť v jejím hlase mě obestřela jako mlha. Neohlédla jsem se, ale jakmile jsem došla na chodbu, musela jsem se zachytit zábradlí schodiště, jak se mi ulevilo, že jsem pryč.

Matka mě vždycky nenáviděla, alespoň pokud jsem si pamatovala. Pro mé starší bratry, Juana a Cesara, měla jen úsměvy, pečovala o ně a povzbuzovala je, zejména Cesara, jehož zbožňovala do té míry, že když jej papá poslal do Pisy studovat na kněze, matka plakala, jako by jí pukalo srdce – první a jediné slzy, které kdy prolila. Dokonce k našemu nejmladšímu

bratrovi Gioffremu, ačkoliv dosud neudělal nic ani trochu významného, chovala vřelejší city než ke mně. Byla jsem její jediná dcera; měla by mě vzít pod křídla, ale namísto toho byla chladná a přísná, jako bych ji urážela už jenom pouhou existencí. Nikdy jsem to nechápala, ale celé dětství jsem toužila po úniku. Přestěhování k Adrianě znamenalo vyplnění mých modliteb. Adriana mě učila, že jsem důležitá, milovaná a skutečně, jak tvrdil papá, výjimečná.

Náhle jsem zatoužila spatřit jej. Navštěvoval nás tak často, jak mohl, protože zde, v Adrianině domácnosti, jsme nemuseli nic předstírat. V matčině domácnosti jsme ho nazývali drahým strýčkem, protože Vannozza měla manžela a bylo třeba zachovat zdání patřičnosti. U Adriany nás nic nenutilo na něco si hrát. Papá mě po večeři popadl do náruče, hladil mě po vlasech, posadil si mě na klín a vyprávěl mi příběhy našich předků, protože, jak opakoval, nejsme Italové a nesmíme na to zapomínat. Ačkoli jeho vlastním strýcem byl papež Kalixt III. a naši příbuzní žili v Římě již celé generace, stále nám v žilách kolovala katalánská krev. Narodili jsme se v rozeklaném údolí řeky Ebro v království Aragonském. „Borja“ bylo španělské příjmení naše i našich předků, kteří bojovali v křižáckých taženích proti Maurům, shromažďovali tituly, panství a královskou přízeň, čímž nám umožnili proniknout do řad církve a vystoupat až ke Stolci svatého Petra.

„Musíš ale pamatovat na jedno, má *farfallina*,“ tak mě otec s oblibou oslovoval, „ať dosáhneme jakékoli pozice nebo jakéhokoli bohatství, musíme se vždy hrdě ochraňovat navzájem. Itálie v nás vidí cizince a nikdy nás nepřijme za vlastní.“

„Ale já se tu narodila a nevypadám jako ty,“ namítla jsem s rukou na jeho snědé tváři a zadívala jsem se mu do uhrančivých tmavých očí. „Jsem i přesto cizinka?“

„Jsi Borgia, můj motýlku, přestože máš světlou pleť po italské matce.“ Zasmál se. „A díky Bohu za to. Jistě bys nechtěla vypadat jako já, španělský býk!“ Přitáhl mě k sobě. „V žilách ti koluje má *sangre*: krev Borgiů. Na ničem jiném nezáleží.

Krev je to jediné, čemu můžeme důvěřovat, jediné, zač stojí zemřít. Krev je rodina a *la familia es sagrada*.“ Políbil mě. „Jsi má nejmilovanější dcera, perla v mé ústřici. Nikdy na to nezapomínej. Jednou tato ubohá země, která námi tak opovrhuje, padne na kolena a bude ti vzdávat hold. Všechny je ohromíš, má krásná Lucrezie.“

Sice jsem nechápala, jak přesně mám Itálii dostat na kolena (bylo dost těžké zavděčit se i jen jeptiškám ze San Sisto), přesto jsem se rozesmála a štípla ho do velkého skobovitého nosu, protože jsem věděla, že má další dcery, jež zplodil s jinými ženami, ale byla jsem si jistá, že žádné neřekl to co mně. Viděla jsem mu to na očích, v tom zářivém úsměvu v jeho výrazné tváři, cítila jsem to v jeho pevné náruči. Slavný kardinál Borgia, jemuž všichni záviděli bohatství a houževnatost, patřící k nejdůvěryhodnějším služebníkům církve v Římě, mě miluje víc než kohokoli jiného. A tak jsem se mu spokojeně uvelebila na klíně, protože jej to těšilo, a jemu z hrdla tryskal smích jako láva, vylétl z něj jako žhnoucí exploze, která musela otřásat i stěnami paláce – překypující a hrdý, hrubý jako nečesaný samet, plný nakažlivé radosti ze života. V jeho smíchu jsem slyšela lásku; cítila jsem jeho lásku, když mě zasypával polibky a dobíral si mě: „Jsi malá koketa! Zrovna jako tvá matka zamlada. Stačil jediný její pohled, a měla mě v hrsti.“

Nedokázala jsem si představit, že by se Vannozza na někoho dokázala dívat koketně. Já se od ní vždycky dočkala jedině zachmuřeného pohledu, úšklebku, který ve mně dokázal uhasit všechnu radost.

Jenomže náhle jsem poprvé porozuměla. Pochopila jsem, proč mě nenávidí.

Od té doby, co se narodila, už mu na nikom jiném nezáleží.

Měla jsem něco, co jí už nepatřilo. Lásku papá.

Vylekalo mě naříkavé zamňoukání. Sklonila jsem se a vylákala Arancina zpod jedné z antických soch na podestě. Ve chvíli, kdy jsem jej zvedla do náruče, ozvaly se v *cortile* pod námi kroky. S kocourem v náručí jsem nahlédla přes balust-

rádu dolů na vnitřní nádvoří a spatřila Adrianinu snachu Giulii Farnese.

Právě spěšně vešla, rozepnula si plášť a hodila jej služebné. Rychle si upravila čepec – pod kápí pláště se shrnul na stranu – a pustila se po schodišti do *piano nobile*, obytných prostor v prvním poschodí. Šaty z hedvábí v korálovém odstínu se jí lepily ke zpocenému tělu, tváře měla červené. Tolik se soustředila, aby šla po schodech tiše, že si mě všimla až ve chvíli, kdy mi málem šlápla na nohu. S úlekem se zastavila, v tmavých očích jí zajiskřilo.

„Lucrezie! *Dio mio*, tys mě vyděsila! Co se tady potuluješ?“

„Pst!“ Položila jsem si prst na rty a ohlédla se ke dveřím místnosti, odkud se ozýval Adrianin tichý hlas, přerušovaný staccatem matčiných odpovědí.

„Vannozza?“ šeptla Giulia. Přikývla jsem a potlačila uchichtnutí. Seznámily se s mou matkou přede dvěma lety, na svatbě Giulie s Adrianiným synem Orsinem. Po obřadu, který sloužil můj otec, se Vannozza u svatební tabule mračila, protože papá Giulii obdaroval rubínovým náhrdelníkem. Když jí šperk připínal na krk, Giulia se radostně smála, až se to rozléhalo po chodbách. Seděla jsem vedle matky a viděla, jak její výraz potemněl. Když Giulia odvedla Orsina k tanci – díky její nenucené ladnosti působil novomanžel jako porouchaná marioneta –, slyšela jsem Vannozzu zasyčet: „Tak až sem to zašlo? Obětuješ mě kvůli holce, která je dole ještě holá?“

Papá se zamračil. Všimla jsem si toho, protože na veřejnosti dával průchod hněvu jen zřídka. Přes zaťaté zuby procedil: „Vannozzo, i kdybych tě pozvedl jakkoli vysoko, navždy zůstaneš ve splašcích.“

Její ohromený výraz mě v hloubi duše potěšil. Krátce nato matka odešla, s poslušným manželem v závěsu, ale ještě před odchodem vrhla přes rameno poslední zoufalý pohled na nevěstu. Giulia se točila za hudby tamburíny a houslí – a z pódia se zářivě usmíval papá a klepal si do rytmu o područku čalouněného křesla.

Nyní jsem před sebou měla Giulii se zpoceným čelem a očima rozzářenýma vzrušením. Vybavila jsem si, jak otcovy ruce setrvaly na jejím hrdle, když jí připínal rubínový náhrdelník, a jak se na její pleti odrážel lesk jeho prstenů s drahokamy…

Giulii bylo osmnáct. Na rozdíl ode mě již nebyla dítě.

„Odkud jdeš?“ zeptala jsem se. „Adriana si myslela, že nahoře spíš.“

Místo odpovědi mě popadla za ruku a s Arancinem v náručí mě táhla po úzkém schodišti do druhého poschodí, kde se nacházely naše ložnice. Vešly jsme do mého pokoje a překračovaly přitom svazky čerstvě natrhaných bylin. Stěny pokoje byly vymalovány mými oblíbenými barvami, modrou a žlutou. Ve výklenku vedle úzké postele se mihotal plamen votivní svíce před byzantskou ikonou s Pannou Marií a Jezulátkem, darem od otce. V rohu ležela hromada v kůži vázaných svazků, Petrarkovy a Dantovy sonety; Cesare mi je poslal z univerzity v Pise a já je hltala u svíčky dlouho do noci.

„Ochraňuj nás Ježíš Kristus, venku vypuklo peklo.“ Giulia mávla k majolikovému džbánu a umývadlu na toaletním stolku. „Buď tak hodná a přines mi namočené plátno, jinak přísahám, že omdlím.“

Postavila jsem Arancina na zem. „Byla jsi na náměstí, viď?“ zeptala jsem se a podala jí mokré plátno.

Giulia vzdychla, s přivřenýma očima si začala omývat hrdlo a poprsí. Trpělivě jsem čekala, až bude hotova.

„Tak co? Byla?“

Otevřela oči. „Co myslíš?“

Zprudka jsem se nadechla. „Šla jsi bez dovolení ven, i když ti Adriana nakázala zůstat doma?“

„No jistě,“ prohlásila Giulia, jako by se nestalo nic zvláštního, jako by se mladé šlechtičny bez doprovodu promenovaly po ulicích každý den v době, kdy celé město kypí a s napětím očekává usnesení konkláve.

„A… viděla jsi něco?“ vyzvídala jsem. Úžas nad její smělostí se ve mně svářel s rozhořčením, že mě na zakázanou výpravu nevzala s sebou.

„Ano. Kolem rázovaly hordy rváčů a slibovaly pomstu, pokud nebude zvolen kardinál della Rovere.“ Ušklíbla se. „Všude na náměstí po nich zůstávala špína, okrádali věřící, kteří se tam shromáždili. Papežská stráž je musela rozehnat. Je to hanba.“

„Adriana nás varovala. Říkala, že před zvolením nového papeže je to venku vždycky nebezpečné.“

Giulia chvilku mlčela. „A je tu teď s námi Adriana? Nebo mluvím jen se svou Lucrezií?“ Když si všimla mého rozladění – protože ačkoli jsem Adrianu měla moc ráda, nechtěla jsem být jako ona –, dodala: „Jistěže to bylo nebezpečné, ale jak jinak bychom se něco dozvěděly? Od Adriany určitě ne.“ Její hlas nabral dychtivý tón. „Konkláve je ve slepé uličce, žádný z kandidátů nezískal dostatek hlasů. Do zítřka zůstanou jen o chlebu a vodě.“

Zapomněla jsem na rozladění a posadila se na postel. Věděla jsem, že čím déle kardinálům volba nového papeže potrvá, tím přísnější jejich podmínky v Sixtinské kapli budou. Kdyby zůstal papežský stolec volný příliš dlouho, mohly by ve městě vypuknout nepokoje. Omezení privilegií kardinálů mělo celý proces urychlit. Přesto uplynuly již čtyři dny, aniž by padlo usnesení, a všichni v Římě byli napjatí jako struny.

„Určitě jsou vyhladovělí,“ pokračovala Giulia, „nemluvě o tom, že když jsou všechna okna a dveře zazděné, musejí se uvnitř škvařit zaživa. Žádný kandidát nemá šanci na vítězství – kromě tvého otce. Ten už nyní, zatímco spolu mluvíme, získává nerozhodné na svou stranu.“ Odmlčela se, vážila slova. „Pokud vše půjde podle plánu, novým Svatým otcem se stane kardinál Borgia.“

Odolala jsem pokušení obrátit oči v sloup. Giulia dokázala být *tak* dramatická.

„Posledně papá nevyhrál,“ namítla jsem. Nechtělo se mi dodávat, že dokonce hned dvakrát po sobě. Byla jsem ještě malá a tyto události nesledovala ani nechápala, příběh o jeho neúspě-

chu jsem však znala z vyprávění. Otec nepřestával prohlašovat, že jednou tu poctu vydobyde a s boží pomocí se stane prvním Borgiou, který bude následovat kroky zemřelého strýce Kalixta III. Mezitím jsme však měli jiné papeže včetně nedávno zesnulého Inocence, jemuž papá věrně sloužil, byť mu prozatím ani věrná služba nezajistila vlastní zvolení.

„To bylo dřív," pravila Giulia. „Nyní je vše jiné. Copak tě, Lucrezie, jeptišky ze San Sisto neučí nic o světě mimo klášter?" Nečekala na odpověď a nevšímala si, jak se mračím. Stáhla si z vlasů síťku a rozpustila zpocené rusé kadeře na ramena. „Vysvětlím ti to: ve Florencii zemřel Lorenzo Medicejský a Milánu nyní vládne tyran Sforza, Il Moro. Benátky zůstávají suverénní, zatímco neapolský královský dům se zmítá mezi Francií a Španělskem, obě země tvrdí, že mají na tamní trůn svrchovaný nárok. Takové rozbroje může ukončit jedině papež. Řím dnes víc než kdy dříve potřebuje vůdce, který umí používat moc a dokáže obnovit náš… ale to je jedno!" zvolala podrážděně, protože mě mezitím její zapálené líčení znudilo a začala jsem sledovat Arancina, jak v koutě loví komára. „Nevím, proč se namáhám. Jsi vážně ještě děcko."

Nečekaně se mi sevřel žaludek. Dosud jsem se Giulii nikdy neodvažovala odmlouvat. Považovala jsem ji za mnohem zkušenější, byť někdy protivnou starší sestru. Posledních pět let jsme žily v poměrně přívětivé soudržnosti, jenže teď už byla vdaná a v Římě se jí přezdívalo la bella Farnese – zatímco já měla stále plochý hrudník a netušila nic o tajemství ženskosti. Ale dnes jsem něco pochopila; zjistila jsem, že mám dar, který mi závidí i má matka, a nehodlala jsem Giulii dovolit, aby se ke mně dál chovala jako k hloupé malé holce.

„Jestli jsem takové děcko," ozvala jsem se, „jistě mi nebudeš mít za zlé, až mi uklouzne, žes byla bez dovolení venku a riskovala, že přijdeš do řečí."

Giulia znehybněla, prsty zabořené ve vlasech. Dlouho se na mě dívala, pak se usmála. „Ty se mě pokoušíš vydírat? Jsi vážně Borgia."

Cítila jsem příval radosti. „Jestli tvrdíš, že se papá skutečně stane novým papežem, přece mám právo vědět, jak mě to ovlivní."

„To jistě." Olízla si rty. „Co tě zajímá?"

„Všechno." Kupodivu mě to skutečně zajímalo, byť jsem si jinak intrik nevšímala. Do Vatikánu jsem vkročila jen zřídkakdy, zaměstnávala mě výuka v San Sisto. Jenže nyní se přímo před naším prahem odehrávaly zásadní změny a papá stál v jejich středu. Náhle se zdálo, že na vážkách spočívá i má vlastní budoucnost a láká mě nevyřčenými možnostmi.

Giulia se nahnula ke mně. „Nuže, kardinálové šli do kaple s jistotou, že zvítězí kardinál della Rovere. Koneckonců usiloval o papežskou tiáru celé měsíce, podplácel každého, koho mohl získat na svou stranu. Dokonce se šušká, že i francouzský král Karel osobně zaplatil dvacet tisíc dukátů, aby zajistil della Roverovo zvolení. Ale jakmile byla okna kaple zabedněna a dveře uzamčeny, přestalo se mu dařit. Della Rovere má víc nepřátel, než si myslel. Je proti němu například kardinál Sforza z Milána. Il Morovi je jedno, jestli dnes na stolec dosedne Francouz, a…"

„Jak to všechno víš?" přerušila jsem ji. Arancino skočil na matraci a začal příst. Hladila jsem ho po kožichu a nespouštěla z Giulie oči. „Není snad konkláve zakázán styk s vnějším světem, aby nic neovlivnilo posvátné tajemství volby?"

Chtěla jsem jí dokázat, že nejsem tak nevědomá, jak si myslí, ona však jen netrpělivě mávla rukou. „Ano, jistě, posvátné tajemství… Pro zástupy na náměstí, ale ne pro ty, kdo vědí, jak to uvnitř chodí. Papež Inocenc stonal celé měsíce; Rodrigo měl spoustu času sehnat spojence, přestože si nikdo nemyslel, že by mohl mít ve volbách šanci. Tak se vyhrává *palio*. Nikdo nevidí, že pomalý kůň získává náskok, dokud neproběhne cílovou páskou."

Rodrigo…

Bylo to poprvé, co jsem ji slyšela vyslovit otcovo jméno; vyřkla je s takovou důvěrností, že to znělo až rouhavě. Celou dobu pro ni byl kardinál Borgia nebo náš velkorysý mecenáš. Podezření, které jsem cítila, když jsem ji spatřila na

schodech, se vrátilo a přibrousilo můj tón. „Tvrdíš snad, že ti tohle všechno prozradil papá? Informoval tě o svých plánech?“

„Ne tak docela, ale i když je konkláve uzavřené, kardinály pořád musí někdo obsluhovat. Sloužící vyprazdňují nočníky a roznášejí vzkazy. A sloužící, stejně jako kardinály, je možné podplatit.“

Chvíli jsem mlčela. Těch několik slov odhalilo, jak málo ve skutečnosti vím.

„No a?“ pobídla jsem ji nakonec.

Giulia začala být napjatá, rychle ze sebe chrlila popis událostí, o nichž by podle všech pravidel neměla nic vědět, přesto znala nejmenší podrobnosti, jako by byla v Sixtinské kapli zazděna s mým otcem a ostatními kardinály. „Po třetím hlasovacím kole bylo jasné, že della Rovere nemůže vyhrát. Ani kardinál Sforza nezískal potřebné dvě třetiny. Tvůj otec měl proslov, jímž si naklonil několik hlasů, pak ale udělal další tah: slíbil kardinálu Sforzovi post svého vicekancléře.“ Vítězoslavně se usmála. „Tím si Sforzu získal; ten člověk je věčně zadlužený a funkce vicekancléře je nejlukrativnější úřad ve Vatikánu. Do zítřka by mohlo být po všem. Tvému otci už stačí jen jeden hlas. Jediný. A jak ho znám, udělá cokoli, aby ho získal.“

Zhoupla jsem se dozadu, všechno se mi to honilo hlavou. Už jsem se nedivila, jak se Giulii podařilo sehnat přístup k tajným informacím; dokázala jsem myslet jedině na otce, viděla jsem ho oděného v bílé a zlaté, s Rybářským prstenem svatého Petra na prstu.

„Papá se stane papežem?“ pronesla jsem nevěřícně nahlas.

Giulia zatleskala. „Jen si to představ! Tolik bychom si užívaly, naše dny by byly plné zábavy od svítání do soumraku. Z tebe by se stala nejžádanější žena u jeho dvora, milovaná dcera Jeho Svatosti.“ Objala mě. Přitisknutá k ní jsem slyšela, jak šeptá: „Zítra, Lucrezie. Zítra se všechno změní.“

Zavřela jsem oči a podlehla jejímu nadšení, byť jsem cítila i nečekané zamrazení strachu. Nebyla jsem si jistá, jestli se skutečně chci stát papežovou dcerou.

DRUHÁ KAPITOLA

Giulia se neovládla a u večeře vyklopila vše, co se dozvěděla, což jí vyneslo Adrianino zamračení a nesouhlasné reptání mé matky – nepochybně cítila rozčarování, že jí tarotové karty neprozradily tak zásadní novinu. Důležitost Giuliiných zpráv se však nedala opominout. Vannozza s Adrianou se uzavřely v jídelně, aby vše probraly, my s Giulií šly nahoru a strávily bezesnou noc.

Když se pátý den od začátku konkláve rozednilo, Adriana oznámila, že musíme do Vatikánu. Kdyby se můj otec stal papežem, jak tvrdila Giulia, měly bychom být svědky vyhlášení nového nejvyššího pontifika. Předtím však Adriana nahnala Giulii, mou matku (která přespala v pokoji pro hosty) a mě do kaple, abychom se pomodlily za otcovo zvolení.

Klečela jsem před oltářem a oči mě pálily nevyspáním. V uších mi pořád znělo Giuliino štěbetání o všech těch špercích, šatech, kožešinách a dalším bohatství, co bude brzy naše. Já zůstávala v hloubi duše vážná. Uvědomovala jsem si, že by nás ten dravý proud mohl smést jako povodeň, utopit minulost a odhalit nečekanou budoucnost.

Nemusela jsem se modlit, věděla jsem, že papá zvítězí. Jak říkala Giulia, udělal by pro to cokoli. Poslaly jsme sloužící pro pláště a závoje, jimiž jsme si zakryly tváře. Musely jsme si odpustit kočár i nosítka, abychom nepoutaly pozornost; přesto jsem cestou ulicemi – mezi zatoulanými psy a prasaty ryjícími v zemi – sotva cítila kamení a dlažební kostky pod nohama, dokonce jsem ani nevnímala matčiny jedovaté postranní pohledy, tolik jsem dychtila dostat se do Vatikánu.

Stane se z tebe nejžádanější žena u jeho dvora…

Přešly jsme po Ponte Sant‘ Angelo a daly se úzkou cestou vzhůru do kopce do Vatikánu, sestávajícího z cihlového Apoštolského paláce, v němž sídlil papež, a matoucí změti dalších budov, průchodů a nádvoří spojujících náměstí se Svatou bazilikou, vybudovanou na místě ukřižování a hrobky svatého Petra, jehož mučednictví dalo vzniknout křesťanské církvi.

Ocitly jsme se v srdci Říma, před starobylými stavbami naší víry. Snad protože jsem do Vatikánu nezavítala často, ohromilo mě, jak prostě a sešle vše vypadá – jako záplava červených taškových střech a popraskaných fasád, zdobených plísní pokrytými kamennými anděly a světci bez tváří, shlížejícími na dlážděné náměstí. Z místa, kde jsme stály, jsme sotva dohlédly na ohromnou fontánu della Pigna, zurčící v palácovém atriu, jež poskytovala čistou vodu obyvatelům z okolí a v níž jsem si jako dítě ráchala bosé nohy. Zato otevřená podloubí kolem, obvykle plná pouličních prodavačů nejrůznějších cetek a vynikajících pražených bobů *ceci,* zela prázdnotou; lidem bránily v přístupu oddíly papežské stráže.

Časně zrána byl vzduch příjemně chladný, ale brzy jsem se v plášti s kápí začala potit. Kručelo mi v břiše; ve snaze dostat se sem co nejdříve zapomněla Adriana na snídani a já bych dala cokoli za sáček těch pražených bobů… Oblékly jsme se jako zbožné ženy, dychtivé dozvědět se, zda už budeme mít brzy nového vikáře Svatého stolce, ale na náměstí bylo prázdno, jen z nerovných dlažebních kamenů stoupala mlha. Stráže střežily i vnější schodiště do kaple, ovšem poněkud liknavě – vesměs se opíraly o oprýskané zdi, ve tvářích strhaný výraz mužů, kteří jen málo odpočívali a moc pili.

Pak mezi mraky vyšlo slunce. Vzápětí se začali objevovat lidé: černě oděné vdovy s růženci v rukou; uštvané matky vláčející za sebou ušmudlané děti; muži se smeknutými klobouky; kupci a pouliční prodavači; a konečně obyvatelé podsvětí, prostitutky v nadýchaných sukních a úzkých živůtcích, kapsáři a zlodějíčci, kteří dokázali ukrást měšec či taštičku je-

diným šmiknutím tenké dýky. Během několika minut se náměstí rozeznělo zvuky kroků. Všichni se shromažďovali před vstupní kolonádou do Vatikánu, jižně od rozpadající se baziliky, co nejblíže, aniž by vzburcovali stráže. Všechny oči se upíraly k oknu Sixtinské kaple: lesklo se v provizorní cihlové zdi, postavené tak, aby se před oznámením jména nového papeže dala snadno strhnout.

Pospíchaly jsme k ostatním, obklopeny ochrannou hradbou tvořenou naším služebnictvem.

Většina žen klesla na kolena. Giulia mi zpod závoje věnovala znechucený pohled a mně bylo do smíchu. Bála se, že si ušpiní překrásné azurové šaty – oblékla si je právě proto, aby zabránila Adrianě, často poháněné zbožností, nařídit nám pokleknout. Mohlo trvat celé hodiny, než padne rozhodnutí, pokud se vůbec rozhodne dnes. Při pohledu na dláždění se staletými nánosy špíny jsem Giuliiny rozpaky sdílela, přestože já si vzala prosté lněné šaty. Tváří v tvář hladu a špíně všude kolem jsem začínala litovat, že jsem nemohla zůstat doma, pěkně stranou davu, schoulená s Arancinem…

Matka mi sevřela paži. „Nemysli si, že něco z toho změní tvůj osud. Jsi zasnoubená; odjedeš do Španělska, daleko od Říma a od něj. Nikdy nebude tvůj."

Otočila jsem se a zjistila, že mě probodává pohledem. „Je to můj otec," namítla jsem. „Už můj je."

Zlostně zkřivila rty. „Dlouho nebude. Myslíš snad, že si u sebe může všem na očích nechat neprovdanou dceru? Syny ano; papež vždycky najde místo pro své syny, diskrétní vlivné posty sloužící jeho záměrům. Ale dceru je třeba provdat tam, kam uzná za vhodné."

Zamrazilo mě. Adriana a Giulia se k nám zamračeně otočily. Než však mohly zasáhnout, v davu to zašumělo, všichni se začali strkat a radostně vykřikovat. Sledovala jsem zdvižené ruce ukazující vzhůru; náměstím se jako závan větru rozlehlo sborové šeptání: *„Habemus Papam!"*

Jako omámená jsem sledovala, jak od okna padají cihly. Pak se v oblacích červeného prachu okno otevřelo. Zahlédla jsem uvnitř kaple stíny postav v dlouhých rouchách, pak jedna z nich přistoupila k oknu a vyhodila ven hrst bílých peříček. Pírka se chvíli vznášela, jako by chtěla uletět, vzápětí se jako déšť snesla na dláždění. Lidé se je pokoušeli pochytat; teprve když se Giulia vrhla vpřed, uvědomila jsem si, že to nejsou peříčka, ale kousky papíru, přeložené napůl.

Giulia již bez ohledu na špínu, která jí ulpívala na sukních, jeden z lístečků zachytila. Matka s Adrianou jí nedočkavě hleděly přes rameno. Giulia papírek rozložila a nahlas četla: *„Naším papežem se stal kardinál Rodrigo Borgia z Valencie, budiž zván Alexandr Šestý."*

„Deo Gratias!" zvolala Adriana a po tvářích jí kanuly slzy. Kolem nás propukl jásot, ale já vůbec nevnímala, jak se dav pere o zbývající lístečky, ani výkřiky bolesti kvůli rukám a nohám pošlapaným v tlačenici.

A náhle se mi všechny zvuky vrátily a já uslyšela skandování: *„Deo Gratias, Roma per Borgia!"*

Užasle jsem poslouchala, jak lidé provolávají jméno mé rodiny. Ovace vyplašily holuby hnízdící v okapech baziliky – a Giulia vyjekla: „Podívej! Tamhle je, u okna!"

Naši sloužící se posunuli blíž, dav zaburácel při pohledu na výraznou postavu mého papá. Zvedl ruku a pokynul. Lidé klesli na kolena. I matka s Adrianou zaklekly a mumlaly modlitby díkůvzdání. Giulia mě zatahala za sukni. „Lucrezie, musíš si kleknout, projevit pokoru!"

Ohlušena jásotem, oslavujícím otce jako nového Náměstka Kristova, papeže Alexandra VI., jsem plna vzrušení poklekla.

„Roma per Borgia! Řím Borgiovi!"

Pokřik z náměstí se nesl dál do města, až jej nakonec musel slyšet snad každý v celé Itálii. Chtělo se mi nahlas smát; sice jsem papá neviděla do tváře, ale věděla jsem, že i on tam u okna, s pozdviženou rukou, zadržuje smích.

Zvítězil.

O chvíli později se ozval cvakot železných podkov. Spěšně jsme se zvedly. Na náměstí vjela skupina mužů ve vínových a šafránových barvách livreje Borgiů, následovaná najatými zbrojnoši. Lidé uskakovali – ale jezdec v čele skupiny ignoroval jejich zoufalé snahy uhnout z cesty, aby nebyli ušlapáni, klidně se rozjel přímo mezi ně.

Zastavil koně přímo před námi, strhl čapku a osvobodil záplavu tmavě rusých vlasů. Matka se k němu rozběhla s radostným výkřikem. „Juane, *mio figlio*! Dnes jsme zvítězili!“

Můj bratr Juan se sebejistě zazubil, jeho zelenomodré oči ve snědé tváři pobaveně jiskřily. V šestnácti již byl urostlým mužem, sametový kabátec se mu napínal přes svalnatou hruď. Měl římské rysy, výrazný nos a vyzařoval syrovou mužnou sílu. Fyzicky se našemu otci podobal nejvíce z nás.

„Možná jsme dnes zvítězili,“ pravil, „ale pokud zůstanete tady, nemusely byste se dočkat večera. Papá předvídal, že přijdete, přestože vám přikázal zůstat doma. Poslal mě, abych vás rychle odvedl do paláce, než dav docela zdivočí. Do večera se v Římě nenajde místo, které by lidé nevydrancovali nebo nezdemolovali. Už teď se shromažďují kolem jeho paláce, chystají se ho rozebrat.“

Zděsila jsem se. „Ach, jeho palác ne!“ Otcův dům na Via dei Bianchi, vybudovaný na místě staré mincovny, proslul nádherou; všechny freskami zdobené místnosti naplnil otec překrásnými tapiseriemi z Flander a starožitnostmi z Fora, hostil zde vyslance, kardinály a krále. Často říkával, že kromě jeho dětí je Palazzo Borgia to nejcennější, co má.

Juan pokrčil rameny. „Nedá se tomu zabránit. Poslali jsme zálohy zabránit násilnostem, jinak je ale zvykem nechat lidu volnou ruku. Svatý otec nepotřebuje světské statky; nyní je božím služebníkem a vše, co vlastní, se musí vrátit jeho ovečkám.“ Pohrdavě se rozhlédl po shromážděných, z nichž se k němu nikdo neodvažoval přiblížit. „Jaká škoda. Tahle mizerná sebranka ze všeho udělá třísky na podpal nebo plenky pro svoje usmrkané parchanty.“

„Ale ne," zbledla Adriana. „Můj dům. Musíme okamžitě odejít."

Juan ukázal na své muže. „Doprovodí vás. Jednu z vás vezmu k sobě na koně." Giulia se dychtivě protlačila kolem mě, ale Juan přimhouřil oči. „Tebe ne."

Jeho mrazivý tón ji zarazil. Juan ukázal prstem na mě. „Lucrezie, pojď."

S Juanem jsme k sobě nikdy neměli blízko. Když jsme byli malí, nemilosrdně mě provokoval, strkal mi červy do bot a živé žáby pod polštář, až jsem se bála obouvat a chodit do postele. Bratr Cesare tvrdil, že Juan žárlí na pozornost, již mi projevuje papá; předtím byl otcovým oblíbencem on.

Ale teď jsem především chtěla uniknout davu, proto jsem se nijak nebránila, když mě jeden z Juanových žoldnéřů zvedl, jako bych nic nevážila, a vysadil k bratrovi do sedla na hřbetě obrovského válečného oře. Když jsem se Juana váhavě chytila kolem pasu a pokusila se napřímit (s jízdou na koni jsem velké zkušenosti neměla), pošeptal mi: „Radši se pevně drž, sestro," a křikl na své muže: „Mou matku a donnu Adrianu vezměte do nosítek! Džeme, ty dohlédni na la Farnese!" Zaslechla jsem matčin spokojený smích a viděla, jak Giulia pobledla.

Z hloučku kolem Juana se vynořil turecký princ Džem. Jel na menším arabském hřebci, na hlavě měl jako vždy turban a na rtech pohrdavý úšklebek. Byl pohledný, zvlášť díky úchvatným světle zeleným očím, kontrastujícím s tmavou oblou tváří, ale provázala ho pověst násilníka. Do Říma se dostal poté, co jej jeho bratr sultán vyhnal a souhlasil s tím, že bude Vatikánu platit, aby Džema drželi coby privilegovaného zajatce. Džem pobouřil celý Řím výstředním oblékáním a sklony k nepravostem. Šuškalo se, že ve rvačkách zabil několik mužů a poté plival na jejich mrtvoly; jako Juanův oblíbený společník byl bratrovi věčně nablízku.

Giulia se zděsila. „To chcete mé bezpečí svěřit tomu… tomu neznabohovi?"

„Lepší neznaboh než rozvášněný dav," ušklíbl se Juan.

Otočil koně, hlasitě zavýskl, kopl zvíře ostruhami do slabin, a už jsme se hnali pryč z náměstí a nutili přihlížející uskakovat z cesty.

Když jsme letěli kolem zástupů, které ožily v očekávání drancování, ohlédla jsem se přes rameno a spatřila, jak Giulia nehybně stojí a Džem kolem ní krouží jako pikador kolem bezmocného telete.

Poprvé jsem okusila onu slibovanou moc, již mi Giulia předpověděla. Náhle jsem byla papežova dcera, zatímco ona jen Orsinova manželka.

A třebaže jsem to nechtěla přiznat, ta změna se mi zamlouvala.

TŘETÍ KAPITOLA

Dorazili jsme s Juanem k Adrianinu paláci dříve než ostatní. Lidé už se shlukli před bytelnou branou. Juan se rozmáchl bičem, rozséval kolem sebe rány a rozrážel shromážděné svým hřebcem. Krčila jsem se za bratrem, tiskla mu obličej mezi lopatky a čekala, že se dav na nás každou chvíli vrhne.

„Marrano!“ zaklel jakýsi chlap. „Španělská svině!“

Ucítila jsem, jak mi něco prolétlo nad hlavou a s mokrým plesknutím narazilo do brány. Musela jsem se podívat. O bránu uhodila prasečí hlava. Ostražitě jsem se ohlédla po záplavě ošklivých tváří. Měla jsem pocit, jako by se po nás natahovaly tisíce rukou, dychtivých urvat, co půjde.

Zabijí nás. Zatímco náš otec žehná městu jako papež Alexandr VI., jeho dcera a jeho syn budou strženi z koně a…

Juan seskočil na zem, až to zadunělo. Tasil meč z pochvy u sedla a rozkřikl se: „Kdo to řekl?“ Od čepele se odráželo slunce, jak ji namířil na dav kolem nás. Lidé nejblíž sborem couvali a ve

spěchu do sebe naráželi. „Ukaž se," volal Juan. „Sprostý zbabělče, pojď sem a plivni mi do tváře, jestli se odvážíš!"

Vpřed se protlačil obrovský chlap a otřel si dlaně velké jako kýty o koženou kazajku. Na tváři měl ošklivou jizvu, oholenou hlavu posetou štípanci od vší. „Já to řek," zaburácel. „A klidně to řeknu znova, tobě do ksichtu nebo do prdele. Žádnej katalánskej Židák nemá co dělat papeže."

Chytila jsem koně za otěže. Juanova tvář potemněla. „Nejsme Židé," pronesl smrtelně tichým hlasem. „Nikdy jsme Židé nebyli. Jsme aristokraté španělské krve. Před mým otcem byl papežem náš krajan Kalixt Třetí, ty tupá hlavo."

Muž zafuněl. „Kalixt byl židomilská svině jako vy ostatní. Že se vaše rodina vydává za šlechtu, neznamená, že k ní patří. Jste špína. Žebrákův podebranej čurák se na Svatej stolec hodí víc než všichni Borgiové."

Dav začal ryčně provolávat na souhlas, ačkoli většina přihlížejících zacouvala dostatečně daleko za onoho odvážlivce, aby mohli v případě ohrožení rychle utéct.

„Toho budeš litovat," ucedil Juan. „Ten, kdo ti za tohle zaplatil, bude litovat."

Chlap se zašklebil. Všimla jsem si, jak posunul ruku ke kazajce. „Kdo mi zaplatil? Mně za pravdu nikdo neplatí, ty parchante…"

„Juane!" vykřikla jsem.

Bratr zareagoval tak rychle, že se to skoro nedalo postřehnout. Jednu chvíli muže probodával pohledem; vzápětí se vrhl vpřed a se smrtící přesností máchl mečem.

Na mužově hrdle se objevila červená linka. Chlap civěl, poulil oči a z úst mu vycházely krvavé bubliny. Přihlížející sborově vykřikli. Juan znovu máchl mečem a tentokrát jej muži zabořil přímo do prsou. Chlap chrčivě vykřikl a zhroutil se na zem. Juan na něj obkročmo skočil s mečem nad hlavou. S nelidským zavytím znovu a znovu bodal do jeho těla, až krev v obloucích stříkala všude kolem.

Kůň, vyplašený pachem čerstvé krve, pohodil hlavou a zaržál. Začal se vzpínat. Svírala jsem otěže a pokoušela se dát nohy do třmenů, abych nesklouzla ze sedla.

Dav se při pohledu na Juana, který jako smyslů zbavený bodal do mrtvoly, dal na ústup. Když Juan konečně omámeně zvedl hlavu, byl celý potřísněn krví a vnitřnostmi. V tu chvíli dorazil zbytek naší skupiny a příchod sloužících a Juanových žoldáků rozehnal zevlouny jako hejno krys.

Závory cvakly a brána našeho paláce se otevřela; sluha Tomasso přiběhl a zachytil mě přesně ve chvíli, kdy jsem se svezla z koně. Juan mi pohlédl do očí; sklopila jsem zrak ke krvavé břečce u jeho nohou. Už vůbec nepřipomínala člověka.

Z nosítek vyhlédla Vannozza. Vykřikla, pak vyskočila a hnala se k Juanovi. „Co se stalo?“ Vzala jej za bradu, i když měl obličej celý od krve. V podstatě stála na mrtvole, přesto to zřejmě vůbec nevnímala.

„On nás… urazil,“ vypravil ze sebe Juan, jako by jej to stálo velké úsilí. Dosud svíral meč, z nějž odkapávala krev na zatočené špice jeho bot. „Nazval nás *marranos*.“

„A chystal se vytáhnout nůž,“ dodala jsem nervózně, ačkoli jsem začala pochybovat, jestli ten člověk skutečně něco vytahoval. „Já… viděla jsem, jak sahá do…“

„To je jedno.“ Matčin hlas mě umlčel. Vytáhla z kapsy kapesník, osušila Juanovi tvář a otřela z ní sraženou krev. „Někdo toho ničemu prohledejte,“ nařídila.

Sloužící si vyměnili pohled. Adriana z nosítek zavolala: „Vannozzo, *per favore*! Nemůže to počkat, až budeme uvnitř?“

„Ne.“ Matka ji zpražila pohledem. „Tenhle pes dostal zaplaceno, aby štěkal. Možná má u sebe něco, co by mohlo prozradit, kdo je jeho pán. Prohledat!“

„Raději to udělej,“ pošeptala jsem Tomassovi.

Sluha mě neochotně opustil. Ozvalo se šustění sukní, a když jsem se otočila, spatřila jsem, jak se ke mně blíží Giulia, zpocená a bledá, ale odhodlaná. Vzala mě za ruku, zatímco se Tomasso sklonil k mrtvole a váhavě odtáhl části rozsekané kazajky. Sluha

se šklebil odporem, pokoušel se dostat pod kazajku, aniž by se dotkl vnitřností vyhřezlých ze znetvořeného těla.

„Tupče.“ Vannozza jej odstrčila a bez váhání začala mrtvého prohledávat, černé sukně se jí couraly v krvavé lázni. Oddechla jsem si úlevou, když Tomassovi hodila úzkou dýku. Náhle se triumfálně zvedla a ukázala váček. *„Eccola!“* Povolila tkanice a vysypala si obsah do dlaně – stříbrné dukáty. Tolik u sebe obyčejný zloděj nemohl mít.

„Kdo?“ Juanovy oči doutnaly.

„Mysli,“ zvolala Vannozza. „Rozhodně k tomu nepotřebuješ věštce. Kdo usiloval o papežský titul? Kdo vydal celé jmění na úplatky a Rodrigo jej porazil? Borgia získal klíče ke království svatého Petra. Jeho nepřítel se bude chtít pomstít. Tenhle špína by se ti jinak neodvážil postavit. Není to nikdo jiný než jeden z della Roverových psů.“

„Byl.“ Juan vycenil zakrvácené zuby. Úsměv byl strašlivý. „Teď už je z něj jen maso.“

„Přijdou další. Vlci běhají ve smečce.“

Adriana zaúpěla: „Můžeme, prosím, dovnitř, než se ti darebáci vrátí?“

Vannozzino strohé přikývnutí spustilo úprk za opevněné zdi paláce.

Jedině Juan, Vannozza, Giulia a já jsme zůstali bez hnutí stát. Vannozza trhla bradou k Tomassovi. „Hoď tuhle mršinu do Tibery, i s tou prasečí hlavou. A omyj dlažbu, večer čekáme hosty. Nedovolím, aby si špinili šaty v della Roverových výkalech.“ Pokynula Giulie. „Vezmi Lucrezii nahoru a dohlédni, ať se vykoupe.“

Giulia mě odvedla po schodech do mé komnaty. Když jsem překročila práh, náhle se mi udělalo slabo. Giulia mě s pomocí mé služebné Pantalisey svlékla. „Přines vodu,“ nařídila Pantalisee. Dívka vyběhla z komnaty, světle hnědé oči navrch hlavy. Byla jen o tři roky starší než já, dcera kupce, který otci prokázal laskavost a vysloužil tak své dceři místo v mé domácnosti. Musela z okna galerie vidět, jak Juan toho muže zabil.

Adriana vešla se zoufalým úpěním do pokoje. Slyšela jsem sama sebe netrpělivě říkat: „Zio, nestrachuj se, nic se mi nestalo."

„Že nestalo?" opakovala nevěřícně. „Juan se dopustil smrtelného hříchu v den, kdy byl tvůj otec zvolen papežem. To je zlé znamení, další přítěž jeho papežství."

„Mluvíš jako Vannozza," zahučela jsem. „Ten muž nás urazil a měl dýku. Juan bránil naši čest. Proč by nás za to měl papá trestat?"

„Ty tomu nerozumíš. Tvůj otec má…" Zastavila se, když dovnitř přiběhla Pantalisea se šplíchajícím škopíkem plným vody. Adriana se kousla do rtu, věnovala Giulie významný pohled. Cosi mezi nimi proběhlo, jakési němé sdělení.

„Doprovoď, prosím, donnu Adrianu do jejích komnat," řekla jsem Pantalisee. Adriana se k ní tiskla, jako by se blížil konec světa.

Dveře se zavřely a my s Giulií osaměly. Zadumaně se na mě dívala; svlékla mi košilku, pak vzala plátno a vydrhla mě. Když jsem sklopila oči k nohám, zjistila jsem, že voda ve škopku zrůžověla. Krev toho člověka potřísnila i mě. Zvláštní, vůbec jsem to necítila.

„Tvůj župan leží na posteli. Obleč si ho, než nachladneš."

Honem jsem se zachumlala do sametového pláště, protože jsem se třásla. Venku sice pálilo slunce a dovnitř se draly oknem oslnivé paprsky, přesto jsem se cítila jako obalená ledem.

Ticho se táhlo.

„Bylas moc statečná," ozvala se nakonec Giulia.

„Statečná?" Takový pocit jsem rozhodně neměla. „Jen… jsem Juana varovala. Ten chlap – sahal do kazajky a…" Nedomluvila jsem. Giulia přikývla.

„Juanův kůň je větší než ti, na kterých jsi už jela," řekla, „a všude kolem bylo plno darebáků. Pravděpodobně jsi mu tím varováním zachránila život, nebo ho přinejmenším uchránila před zraněním. Měla bys na sebe být pyšná. Jen málo děvčat by projevilo takovou duchapřítomnost."

Mlčky jsem se na ni dívala. Úcta, uvědomila jsem si – to jsem zaslechla v jejím hlase. Překvapilo mě to. Dříve mě často napomínala, že jsem jen hloupé a neschopné děcko.

„Co chtěla Adriana říct o papá?“ zajímala jsem se. „Co nechápu?“

Giulia vzdychla. „Nevím, jestli je na to teď správná chvíle, Lucrezie.“

„Proč?“

Otočila se k mému zrcadlu. „Ten muž nazval tvou rodinu *marranos*.“ Odmlčela se, dívala se na mě do zrcadla. „Víš, co to znamená?“

„Jistě. *Marrano* je konvertovaný Žid. Ale my přece nejsme Židé… nebo ano?“

„O nic víc než kdokoli z těch takzvaných italských šlechticů, kteří dokáží stěží vystát jeden druhého, natož cizince. *Marrano* říkají každému Španělovi, zejména Borgiům, protože se tvůj otec nespokojil s tahanicemi o nějaký bezvýznamný kus půdy nebo zatuchlý hrad. Toužil po Svatém stolci a získal jej. Proto vás uráželi: nenávidí vaši rodinu za ty ambice. Vannozza měla pravdu, běhají ve smečkách. Je třeba pevné ruky, aby je zkrotila. Rodrigo je brzy všechny srovná, včetně kardinála della Rovery.“

Vycítila jsem, že mi neříká vše. „Ale Adriana to nazvala ‚další‘ přítěží jeho papežství. Což znamená, že došlo ještě k něčemu.“ Pohlédla jsem jí do očí. Když se pousmála, zatajila jsem dech.

„Tou další přítěží jsem já,“ odpověděla nakonec. Její úsměv se rozšířil. „Když ti prozradím tajemství, slíbíš, že o něm nepovíš živé duši?“

Přinutila jsem se přikývnout, ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli to vůbec chci vědět.

„Dobrá. Rodrigo a já jsme…“ V hrdle jí zabublal smích. „Jsme milenci. A čekám jeho dítě.“

Zůstala jsem na ni nevěřícně zírat. Než jsem se stačila ovládnout, vyhrkla jsem: „Ale vždyť jsi vdaná!“

„A co má být? Myslíš, že si nemohu pořídit milence, jen protože jsem vdaná?“

Netušila jsem, co na to říci. Samozřejmě měla pravdu; s podobnými záležitostmi jsem sice neměla žádné zkušenosti, ale předpokládala jsem, že některé vdané ženy manželský slib porušují. Vlastně mi blesklo hlavou jisté podezření už v té chvíli, kdy mi líčila otcovy machinace v rámci konkláve, soukromé záležitosti, o nichž by vůbec neměla vědět. Přesto mě silně znepokojilo, když mi to nyní potvrdila.

„Ví o tom Juan?“ zeptala jsem se náhle a Giuliinou tváří se mihl stín strachu.

„Proč se ptáš?“ opáčila příkře.

„Nevím, asi kvůli tomu, jak se k tobě choval na náměstí.“

Znechuceně si odfoukla. „Snad. Možná mu to Rodrigo pověděl. Rozhodně by to vysvětlovalo, proč se choval jako barbar a nechal mě v péči toho tureckého divocha. Tvůj bratr je žárlivý; chtěl by lásku vašeho otce jen pro sebe. Dokonce se o mě pokoušel, ale já odmítla. Myslím, že ho ještě nikdo neodmítl – přinejmenším ne žena.“

Otočila se zpět k zrcadlu. Stála napřímená a prohlížela si břicho – podle mě vypadalo stejně ploché jako jindy – a já si náhle uvědomila, že ji nemám ráda.

„Ale Adriana to musí vědět,“ nedala jsem se. „Musí, pokud tě nazvala přítěží.“

„Ano, ví to.“ Nezdálo se, že by to Giulii dělalo starosti. „Dokonce to pomohla uskutečnit. Poslala mého manžela, svého syna, krátce po svatbě na rodinné panství v Basanellu.“ Zasmála se. „Rodrigo na tom trval. Říkal, že nechce, aby se nějaký šilhavý manžel stavěl do cesty jeho…“

„Přestaň,“ okřikla jsem ji mrazivě. „Přestaň o něm takhle mluvit, je to náš papež.“

Otočila se ke mně, ruku v bok. „Ale no tak, mé milé dítě, i papež je muž. Rodrigo se nezmění, jen protože teď nosí papežský prsten. Naopak, říkal mi, že nás přestěhuje do nového paláce blízko Vatikánu, aby nás mohl po libosti navštěvovat.“

„Nás?“ opakovala jsem.

„Ano. *Nás.* Tebe a mě. Říkala jsem ti, že budeš nejžádanější žena u jeho dvora, ale pokud mám porodit jeho dítě, jistě si zasloužím přinejmenším vlastní palác.“ Prohlédla si mě. „Měla by sis odpočinout. Jsi dost bledá a dnes večer nás čeká hostina na oslavu. Musíš vypadat co nejlépe.“

Odešla ke dveřím. „A pokud jde o tvé zasnoubení do Španělska, už se tím netrap. Nyní nemůže nějaký bezvýznamný šlechtic z Valencie stačit, ne pro dceru Jeho Svatosti. Zatímco spolu mluvíme, všechny urozené domácnosti v Itálii se připravují žádat o tvou ruku. Vskutku budeš žádoucí. Než se naděješ, vdáš se.“ Usmála se poněkud kousavě. „Jen si představ, jaká ta svatba bude! Vezmi si dnes večer zelené hedvábí. Rodrigovi se v té barvě líbíš nejvíc.“

Odešla a já zůstala jako solný sloup.

Svedla mého otce. Myslela jsem si, že jsem středobod jeho života, jeho milovaná dcera a brzy princezna jeho dvora, ale ona mi ho ukradla. Porodí mu dítě; zastíní každý můj krok. Je jedno, jestli se vdám za Valenťana nebo ne. Giulia se postará, abych jí nepřekážela, dokud se pro mě nedohodne jiné manželství.

Rostl ve mně bezmocný vztek. Skutečně jsem byla ještě dítě, hloupé jako kdykoli předtím.

Jenže náhle jsem se stala závislou na ženě, které, jak jsem cítila, už nemohu déle důvěřovat.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Plameny olizovaly večerní vzduch a po citronech vonící kouř zaháněl protivná letní hejna komárů. Sloužící sklízeli ze stolů zbytky jehněčího pečeného na bylinkách, zbytky páva, kance a srnčího spolu s takovým množstvím vína a marcipá-

nu, že by to nasytilo celou legii. Dlouhé stoly v atriu byly prostřeny dříve běloskvoucím, nyní však poskvrněným benátským plátnem. Čekalo na namáčení ve vroucí moči, aby se vyčistilo.

Hosté se v Adrianině paláci začali scházet krátce po západu slunce – příval příbuzných, o nichž jsem nikdy ani neslyšela, natož abych je poznala, spolu s mnoha šlechtici, dychtícími urvat svůj díl z našeho rodinného jmění. Nyní odpočívali na polštářích v lodžii a užívali si chladný vánek od Tibery, nebo se procházeli po zahradních pěšinách.

Navzdory odporu k Giulie jsem poslechla její radu a oblékla si *camora* ze zeleného hedvábí a žluté saténové rukávy. Pantalisea mi upravila vlasy do prstýnků kolem obličeje, vzadu jejich záplavu přidržovala krajková síťka s jedinou perlou. Pantalisea mi řekla, že vypadám překrásně. Nic jiného se od ní neočekávalo, ale když jsem se prohlédla v zrcadle, rozhodla jsem se jí věřit.

Přestože jsem měla tváře příliš buclaté a ústa moc široká, tělo dosud zaoblené dětským tukem a žádná zaznamenatelná ňadra, utěšovala jsem se tím, že mám na svůj věk dobré proporce a oblékám se tak, aby mi to slušelo.

Zaujala jsem své místo v hale vedle Adriany a vítala hosty. Po Adrianině levici stál Juan, vymydlený a oděný v černém sametu s klínovou suknicí s opaskem se zlatými střapci, z nějž visela zdobená dýka v tureckém stylu. I on přijímal snaživou chválu hostů a pokud měl chuť, okouzloval je pohotovým úsměvem, jako by jen pár hodin předtím neubodal přímo před naší branou muže k smrti.

Ulevilo se mi, že se Giulia nepokoušela se mnou bavit, jen se proplétala mezi hosty v překrásných šatech ze světle červeného hedvábí a s diamanty na hrdle. Ani matka si mě nevšímala; zahalená v příliš těsné toaletě z černého sametu postávala v pozadí, dirigovala sloužící a stěží vzala na vědomí přítomnost manžela, signora Canalea, který dorazil spolu s mým desetiletým bratrem Gioffrem.

Malému Gioffremu trčely roztřepené zlatavě rusé vlasy nad pihovatým čelem. Statné tělo měl oděné ve žlutohnědé kazajce

a kalhotách. Když mě uviděl, zazubil se a já ho s láskou objala. Nechala jsem si ho u sebe, zatímco hosté zaujímali místa.

„Přijde *zio* Rodrigo?“ vyptával se Gioffre dychtivě. Usmála jsem se, abych zakryla, jakou mi jeho slova působí bolest. Gioffre žil i nadále s Vannozzou. Ještě mu nesvěřila, že zbožňovaný „strýc“ je ve skutečnosti jeho otec, i když bratr měl zřejmě jakési podezření. Musel z toho být zmatený. Slyšel, jak Rodriga oslovuji „papá“, ale nikdy se nezeptal, proč on nesmí. Vannozza mu nejspíš namluvila, že máme společnou jenom matku. „Prý se tu brzy objeví,“ odpověděla jsem. „Takže očekávám, že se budeš chovat vybraně. Žádné běhání za Arancinem nebo krmení psů pod stolem, ano?“

Vážně souhlasil, ale pro jistotu jsem jej stejně usadila vedle, abych mu mohla nakrájet maso a naředit víno vodou. Přestože jsem Gioffreho ujistila, že papá přijde, v době, kdy započala hostina, přítomen nebyl. Juan se tedy ujal přípitku na otcovo zdraví a spustil dlouhý proslov o tom, že Řím vstupuje do nové éry, v níž bude vymýcena korupce minulých let a obnoven Kristův řád.

Pokud se takové prohlášení dalo očekávat, rozhodně ne způsob, jakým je podal. Juan během proslovu klouzal po shromážděných výhrůžným pohledem, jako by mezi námi označoval nepřátele. Měla jsem pocit, že se několik hostů otřáslo, zřejmě byli zpraveni o událostech před naší branou. Ačkoli na cestě k paláci nezůstaly žádné důkazy, protože Tomasso vyplnil matčiny příkazy, nepochybovala jsem, že kdyby bylo po Juanově, zdobila by slavnostní tabuli hlava toho pohůnka jako varování.

Po několikahodinovém stolování jsme byli omluveni a já vzala Gioffreho do zahrady, abychom unikli obvyklým hloučkům klevetchtivých dam a konspirujících pánů. Kolem půlnoci, když jsme se s Gioffrem posadili na kraj fontány, ráchali si nohy ve vodě a pokoušeli se dosáhnout na hvězdy, které se odrážely na hladině, se náhle rozhostilo ticho, jako blesky nabité napětí před blížící se bouří.

Okamžitě jsem vstala. „Gioffre, rychle, usuš si ruce.“ Já si je otřela o sukně a pustila se s bratrem k domu. Sotva jsme došli

na vnější terasu, objevila se na ochozu rozložitá postava a nocí zahřměl znělý hlas: „A kde je má *farfallina*?“

„Jsem tady!“ rozběhla jsem se vpřed s Gioffrem v patách. Papá mě sevřel v objetí, vdechovala jsem vůni kadidla, jíž bylo prosyceno jeho oblečení, a slaného potu. Vychutnávala jsem si jeho blízkost, teprve nyní jsem si připustila, jaký jsem měla odpoledne před branou doopravdy strach. Když je tu papá, nic se nemůže stát. Nikdo by se neodvážil.

„Ach, mé dítě.“ Svíral mě tak, že se mi kostice živůtku zabořily do žeber. „Papá,“ vypravila jsem ze sebe přiškrceně, „nemohu dýchat.“ Neochotně mě pustil, jeho široké, sluncem dobronzova opálené čelo se mračilo. Nikdy si nebral klobouk, ačkoli v jednašedesáti už přišel o většinu vlasů a lysina se mu leskla jako vajíčko červenky. Tmavé oči měl sice malé, ale velmi živé, prohlížely si mě, jako by hledal stopy zranění.

„Adriana mi všechno pověděla. Když si představím, co se mohlo stát…“ Zaťal pěst. „Nechal bych jim tohle mizerné město strhnout na hlavu.“

„Nic to nebylo.“ Nasadila jsem úsměv. „Juan měl všechno pevně v rukou.“

„Ano, i to jsem slyšel.“ Papá se zamračil. „Budu muset usmířit rodinu toho rabiáta, nemluvě o tom, že je třeba ujistit kardinály, že se můj syn nechystá podřezávat rebely podle chuti. Tomu říkám pohroma, přímo v den mého zvolení. U všech svatých, Juan je s čepelí příliš rychlý. Nemohl toho ničemu zkrátka jen okřiknout?“

„Jednal v zájmu naší obrany,“ namítla jsem. Zdálo se ironické, že se přimlouvám za nejméně oblíbeného bratra. „Ten ničema nás urazil a chystal se vytáhnout nůž.“

„Nůž se nevyrovná meči a urážky jsou jen slova. Nemůžeme začít zabíjet každého, kdo nás urazí.“ Papá se suše zasmál. „V takovém případě by v celé téhle zemi nezůstal naživu jediný šlechtic. Většina z nich nás někdy urazila, pokud ne rovnou všichni.“ Vzdychl. „Ale nejdůležitější je, že se nic nestalo,

přinejmenším nic, co by nespravilo pár set dukátů do správných rukou."

Náhle jsem se rozpomněla, otočila jsem se a postrčila vpřed svého nejmladšího bratra. „Papá, je tu Gioffre. Těšil se na tebe celý večer."

Gioffreho úsměv pohasl. „Ano, zio Rodrigo. Ale Lucrezia… řekla, že půjdeme do zahrady, než přijdete, a já… jsem chtěl…"

„Ano? Cos chtěl? Přestaň koktat a mluv."

„Chtěl jsem vám blahopřát," vychrlil ze sebe Gioffre. „A také jsem se chtěl zeptat, jestli bych nemohl bydlet s Lucrezií. Moc mi chybí a říkala, že se o mě ráda postará."

Otec na mě přísně pohlédl. „Tos mu řekla?"

Zamračila jsem se, nechápala jsem, proč jej to rozladilo. „No ano, už se téměř nevídáme a usoudila jsem, že když budu mít svůj vlastní palác, bude tam spousta místa…"

„Usoudila jsi špatně." Pohlédl zpět na Gioffreho. „Nepřipadá v úvahu. Jsi příliš mladý, abys opustil dům své matky. Vannozza by to ani nedovolila. Navíc bude mít Lucrezia brzy své vlastní důležité povinnosti." Zvedl přitom pravou ruku a ve světle pochodní se zaleskl masivní zlatý prsten na jeho prostředníku. Nesl znak překřížených papežských klíčů. Věděla jsem, že když papež zemře, jeho osobní prsten je zlomen a pro jeho nástupce se vyrobí nový; papá si musel být skutečně jistý, když si nechal udělat nový prsten ještě dříve, než zvítězil.

Napřáhl k Gioffremu ruku, aby bratr prsten políbil. „A teď utíkej za Vannozzou a postarej se, aby tě odvedla domů. Na ulicích není bezpečno, nechci, aby se stalo ještě něco."

Gioffre na mě vrhl ztrápený pohled a znovu se poklonil, tentokrát méně pečlivě. Rozběhl se zpět do paláce klopýtavým krokem chlapce, který se zoufale pokouší bránit slzám.

Papá se otočil ke mně. „Musím tě požádat, abys chlapci nepletla hlavu. Chápu, myslela jsi to dobře, ale Vannozza by nebyla ráda, kdyby přišla i o poslední dítě."

„Je to i váš syn," hlesla jsem. Za celý život jsem se otci nikdy neprotivila, ale nedovedla jsem pochopit, proč se k Gioff-

remu chová s takovým pohrdáním. „Nevidím důvod, proč by Gioffre nemohl žít se mnou nebo vědět, že patří k nám. Ona si ho stejně nevšímá a…“

„Lucrezie, *basta*.“ Uchýlil se ke španělštině, našemu *důvěrnému* jazyku. Ohlédl se přes rameno k terase nedaleko nás, kde se shromáždili kardinálové jeho dvora. „Stačí,“ zopakoval tiše. „Nebudeš mi odporovat. Jsem nyní papež a musím jednat obezřetně, zejména pokud jde o mou rodinu. Mám dost jiných starostí i bez rozmazlování chlapce, který dost možná ani není můj.“

„Není váš?“ užasla jsem. „Jak to myslíte?“ Už když jsem pokládala tu otázku, připravila jsem se na další nepříjemné odhalení. Zdálo se, že tento týden jich bude plný.

Otec ztrápeně vydechl. „Snad máš nárok na vysvětlení.“ Vzal mě za paži a vedl mě dál po zahradní pěšině ke kamenné lavičce. „Nejsem přesvědčen, že je Gioffre skutečný Borgia,“ pronesl konečně. „Bolí mě srdce, že to musím říci, ale tvá matka byla vdaná, když jej porodila, a v té době… inu, už jsem do ní nebyl zamilován jako kdysi. Jak mohu vědět, že Gioffre není syn jejího manžela?“

Je toto důvod, proč matka Gioffremu neřekla, kdo je papá ve skutečnosti? Pochybuje i ona? Vzpomněla jsem si, jak můj mladší bratr vždy prahl po otcově uznání, podobně jako Cesare v jeho věku, a jak měl papá oči jen pro Juana. Ale Cesare nikdy nepochyboval, že je synem našeho papá, zatímco ubohý Gioffre…

„Vždyť se na něj stačí podívat. Musí být Borgia,“ naléhala jsem. „Vypadá jako já.“

„Jenže ty vypadáš jako tvoje matka. A jsme u toho. Pochopitelně hodlám Gioffreho zaopatřit, jako by byl můj; nedovolím, aby byl ponížen. Ale nemohu ho umístit do tvé domácnosti…“ Zvedl prst, aby mě umlčel. „Což mě přivádí k další záležitosti.“

Zvážněl. Posadila jsem se na kraj lavičky a dívala se, jak se tahá za dolní ret. Viděla jsem na otci únavu. Pod očima měl tmavé kruhy, pleť bledou. V černé tunice a kalhotách a vyso-

kých botách s manžetou, obepínajících jeho silná lýtka, vypadal jako vždycky, když neměl oficiální roucho, připomínal střídmého obchodníka. Vždycky jsem obdivovala, jak nedá na okázalost. V přítomnosti kardinálů oděných v jasně rudém saténu a fialovou barvou zalitých biskupů vynikal svou strohostí. Přesto mi nyní jeho strohost z nepochopitelných důvodů připadala zneklidňující, jako bych byla čekala, že po dosazení na Svatý stolec dojde k nějaké zázračné proměně, viditelné změně, která jej odliší od ostatních, že všichni uvidí důkaz jeho dokonalosti.

Vybavila jsem si, jak mi Giulia vykládala, že i papež je stále muž. Papá vystrčil bradu a pravil: „Giulia mi říkala, o čem s tebou odpoledne mluvila. Myslí si, že nesouhlasíš. Tvůj tón ji skutečně zarmoutil."

Spolkla jsem odpověď, že nemá vzhledem ke svému chování důvod k zármutku. Místo toho jsem pronesla: „Mýlí se. Nikdy bych nemohla nesouhlasit s něčím, co děláte vy, papá."

„Nejde o mě." Zvedl ke mně oči. „Myslí si, že nesouhlasíš s *námi*."

Mlčela jsem.

„Chápu," pokračoval. „Asi pro tebe nebylo lehké dozvědět se, že tvého otce jmenovali Nejvyšším pontifikem, a vzápětí slyšet, že jsme s Giulií…" Odmlčel se, rozhostilo se napjaté ticho.

„Je to pravda?" otázala jsem se váhavě. „Skutečně s vámi čeká dítě?"

Přikývl. Jeho tvář se rozzářila radostí, oči mu jen hrály, když na mě pohlédl. Něco se ve mně sevřelo. Raduje se z toho. To dítě chtěl. Možná to dokonce bude dcera, holčička, další *farfallina*…

To znepokojivé pomyšlení mě pohltilo natolik, že jsem mu málem připomněla, že když si není jist Gioffrem, jak by mohl mít jistotu u Giuliina dítěte? Její manžel sice žije daleko, přesto by mohl být otcem on. Ale ovládla jsem se, vycítila jsem, že ať bych to formulovala jakkoli, měl by za to, že mu opět odporuji.

„Myslel jsem, že jste s Giulií přítelkyně," pokračoval. „Říkala mi, že tě považuje za svou sestru. Ranilo by mě, kdybys to necítila stejně."

„Cítím," odpověděla jsem celá nesvá, protože mi vadilo lhát mu. „Ale když mi pověděla…" Polkla jsem. Toto byl nejdospělejší rozhovor, jaký jsem kdy s otcem vedla. Ještě před pár dny jsem pro něj vyšívala povlak na polštář; a nyní jsem s ním probírala jeho děti a lásku k ženě, která by mi, jak jsem se obávala, mohla uzurpovat jeho náklonnost. Nejraději bych všechno zastavila, vrátila se do včerejšího odpoledne, kdy jsem stála na galerii a Giulia se vracela ze své výpravy. Přála jsem si zapomenout na vše, co jsem se dozvěděla. Pokud je toto dospělost, raději bych zůstala dítětem.

„Lucrezie, chci tě jen chránit před krutostí světa, kterou by žádná dívka neměla poznat předčasně," pronesl papá. „Ale Giulia mi radí, že je čas, abys zaujala své místo."

„Myslela jsem, že mám své místo. Copak nejsem vaše dcera?" Hlas se mi chvěl, nedokázala jsem tomu zabránit. Zoufale jsem potřebovala slyšet, že mě papá nadále miluje nade vše na světě, že jsem jeho nejmilejší dítě. V duchu jsem slyšela matku – *Nemysli si, že něco z toho změní tvůj osud!* –, a to ve mně rozdmýchalo hrozný strach. Co když už mě nebude mít rád jako dřív, protože je nyní papežem a musí mě poslat daleko, abych se provdala za španělského šlechtice?

Zatvářil se zaskočeně. „Ale no tak, má *farfallina*, copak myslíš, že bych tě někdy mohl přestat mít rád?"

Odvrátila jsem oči. „Nevím, papá, milujete Giulii a její dítě. Možná jsou teď pro vás důležitější."

Vzal mě za bradu. „Jestli tomu věříš, nejsi tak chytrá, jak tvrdí sestry ze San Sista a Adriana. Nikdy bych nemohl nikoho milovat jako tebe." Usmál se. „Ale nejsem jen tvůj otec, jsem také muž. A muži potřebují i jiný druh lásky."

Giuliina slova z jeho úst mě probodávala jako dýka. „Copak nejsem dost dobrá?"

„Mé dítě, jistěže ano, o tom nikdy nepochybuj. Naše láska je čistá; není to vášeň mezi mužem a ženou. Giulia mi tuto vášeň dává a oplátkou žádá jen velmi málo, podobně jako před ní Vannozza. Dělá mi potěšení. Chceš přece, abych byl šťastný, nebo ne?“

Nemohla jsem s ním souhlasit. Matku jsem neměla ráda, ale Giulia nebyla vůbec jako ona. Domnívala jsem se, že se nespokojí s Vannozziným životem a nebude se kvůli veřejnému mínění držet stranou. Přesto jsem své domněnky nevyslovila, protože jsem nikdy neokusila onu vášeň, již popisoval. Věděla jsem jen, že mě vybídl, abych jej viděla v novém světle, nejen jako neochvějného ochránce, ale i někoho, kdo má své potřeby, jimž nerozumím a nemohu je naplnit.

„Giulia tvrdila, že zrušíte mé španělské zásnuby,“ vyhrkla jsem. Otec se odvrátil a já zatajila dech, zatvrdila jsem se před nejhorším, zprávou, že mě nakonec přece jen do Španělska pošle. Pak se však otočil zpátky ke mně.

„Myslím, že na jeden den už jsi zažila překvapení víc než dost,“ pravil jemně. „Nech starosti o budoucnost na mně. V příštích dnech tě čeká spousta práce, budete se s Giulií a Adrianou stěhovat do bývalého paláce kardinála Zety, Santa Maria in Portico.“ Usmál se jako pokaždé, když mi dával dárek. „Nechal jsem celý dům nově zařídit. Je to nejúchvatnější sídlo v celém Římě. Budeš mít vlastní komnaty a svůj doprovod, který o tebe bude pečovat.“ Mrkl na mě a nahnul se blíž. „K výhodám papežského postu patří, že mohu dělat, co uznám za vhodné, bez udání důvodu. Kromě tvého nového paláce nechám také vybudovat pokoje přímo ve Vatikánu, aby bylo dost místa pro všechny moje děti.“

Giulia to podala, jako by byl nový palác celý jen pro ni, ale pokud v něm mám mít vlastní komnaty, papá jím chtěl jistě poctít i mě.

„Smím si s sebou vzít Arancina, malou Murillu a Pantaliseu?“ zeptala jsem se.

„Kočku, služebnou a cokoli dalšího, po čem tvé srdce zatouží. Stačí říci, a je to tvoje. Můžeš si dokonce vzít i ty knihy, které, jak mi prozradila Adriana, skrýváš ve svém pokoji a za jejichž četbu tě Vannozza plísní."

Zavýskla jsem radostí, náhle jsem se však rozpomněla na druhého bratra. Byl daleko, až v Pise. Papá vycítil mé zaváhání. „Trápí tě ještě něco?"

„Říkal jsi pro všechny děti. Znamená to, že povoláš Cesara domů?"

Jeho úsměv povadl. „Nakonec ano, ale nejprve musí dokončit náboženská studia. Nalezne ve službě církvi svaté stejnou radost jako já, ale nejprve musí podstoupit oběti, které si taková služba žádá." Žertem se zamračil. „To znamená žádné tajné dopisy s novými zprávami a vzkazy, posílané holubem k němu do semináře. Dobře vím, jak jste si blízcí, odmalička jste byli jako dvojčata. Ale Cesare se musí soustředit na studium a nerozptylovat se."

„Moc se mi po něm stýská. Už jsem ho neviděla dva roky, papá."

„Ano, ale přesto ti posílá knihy, že?" Papá do mě jemně strčil loktem a já se rozesmála. „Zakázané knihy s poezií, které Vannozzu tak dráždí." Upřel na mě oči. „Knihy a sesterská láska jsou dobré, ale musíš mi věřit, že dělám, co je správné – pro něj i pro tebe." Pohladil mě po tváři. „Mám tvůj slib, *farfallina?"*

Přikývla jsem. Papá mě políbil na čelo. „Dobrá. A budeš hodná na Giulii?"

„Ano, papá," zašeptala jsem a on mě štípl do nosu.

„A už žádné dohadování s Vannozzou. Nikdo neví lépe než já, jak přísná umí být; není to náhoda, že z těch svých hostinců udělala zlatý důl. Ale i ona chce jen to, co je pro tebe nejlepší. Nedovolím, aby se vykládalo, že jí neprokazuješ patřičnou úctu."

Dio mio, copak má oči a uši všude?

„Ano, papá."

„Bien." Zvedl mě a vstal, zadíval se k pochodněmi osvětlenému paláci, odkud se linul smích a hudba. „Překvapuje mě,

že mi dali pokoj tak dlouho. Přísahám, že jsem ještě neměl chvilku pro sebe, ani abych se vymočil.“ Roztáhl náruč. „Teď dej starému papá hezkou hubičku. Je pozdě, musíš jít spát. Uvidíme se velice brzy.“

Objala jsem ho a vdechovala jeho jedinečnou vůni. „Mám tě rád, Lucrezie,“ zašeptal a to bylo jako balzám pro mé uši. Nechala jsem ho v zahradě a odebrala se do své komnaty.

Snad přece jen nebude tak špatné být papežovou dcerou.

PÁTÁ KAPITOLA

Následující týdny utekly jako voda. Vyklízely jsme dům, plnily truhly a bedny kvůli stěhování. Adriana na vše dohlížela, instruovala sloužící, jak správně svinout tapiserie a jak obalit senem záplavu křehkého porcelánu a soch.

Nemohly jsme se s Giulií jedna druhé vyhýbat; v našich pokojích jsme měly společné věci. Když jsme se jimi probíraly a rozhodovaly, zda ponechat vybledlý rukáv či potrhané střevíce, dokázaly jsme spolu prohodit sotva víc než obvyklé zdvořilosti – dokud dovnitř bez ohlášení nevpadla Adriana a kritickým pohledem se nerozhlédla kolem.

„Přidaly jste si do truhel s prádlem levanduli? Jestli ne, všechny věci budou zatuchlé a…“ Otevřela víko první truhly. Zevnitř vyskočila oživlá srst. Adriana zaječela.

„Arancino, ty mizero!“ vykřikla jsem. Kocour se schoval pod postelí a zlostně prskal. Omluvně jsem se otočila na Adrianu. „Musel tam uvíznout, nevěděla jsem o tom.“

Giulia se dusila smíchy. Zčista jasna jsem se musela kousnout do rtu.

„Nevěděla jsi o tom?“ Adriana si přitiskla ruku na prsa. „*Dio mio,* představ si, že bychom dorazily do Santa Maria in Portico a našly to zvíře udušené mezi tvým prádlem.“

„Je to jen přes řeku,“ namítla Giulia. „Těžko by se udusil, spíš by všechno pomočil a to by levandule nezachránila.“ Pohlédla na mě a obě jsme vyprskly smíchy. Zatímco nás Adriana překvapeně sledovala, vzpomněla jsem si, jak mě papá žádal, abych Giulii projevovala laskavost. „Odpusť mi,“ zašeptala jsem.

„Ale ne, to já tě prosím za odpuštění… Po tom hrozném incidentu s Juanem to ode mě bylo necitlivé.“

Adriana si odkašlala. „Takže už zase přítelkyně?“

„Ano?“ zvolala Giulia a chytila mě za ruku.

Přikývla jsem na souhlas, ačkoli jsem si pořád nebyla jistá, jestli jí mohu věřit.

Adriana nám nařídila okamžitě truhlu vyvětrat a „proložit to prádlo levandulí – a žádnými kocoury!“ Poté odkráčela a zabouchla dveře za naším veselím.

Na svátek svatého Alexandra, 26. srpna, naložili sloužící poslední nábytek na vozy mířící do Santa Maria in Portico, zatímco my se odebraly zahalené v brokátu a závojích do města, abychom byly svědky korunovace mého papá jako papeže Alexandra VI.

Nesměly jsme se účastnit přímo obřadu, protože ženám byl vstup na posvátná shromáždění v bazilice zapovězen. Papá se měl posadit jen v košili na zvláštní stoličku „s otvorem v sedátku,“ vyprávěla Giulia, „aby mohlo být ověřeno jeho mužství.“

„Ověřeno?“ nechápala jsem. „Proč? Vždyť snad každý vidí, že je muž.“

„Člověk by řekl, že ano. Ale nezapomínej na *la papisa*: všichni si mysleli, že papežka Jana je muž, a podívej, jak to dopadlo. Od té doby musí každý papež dokazovat, že má… no, však víš,“ dodala spěšně, protože nás Adriana stihla káravým pohledem.

„Budete celý den brebentit jako rybářky?“ otázala se. „Nebo se konečně začnete soustředit na nejdůležitější okamžik naší rodinné historie?“

Rozhlédla jsem se po ulici pod námi. Seděly jsme na vyhrazeném balkonu s vyhlídkou na cestu, jíž se bude ubírat procesí po Via Papale k Lateránskému paláci, kde bude papá jmenován římským biskupem a nejvyšším vládcem papežských států.

Výhled byl omamný, stejně tak okolní pachy. Odér zvířat a zápach rozlitého vína z kožených měchů v horku kysnul, na ulici se tísnily jásající davy; procesí se proplétalo ke Koloseu, lovci krys se psy na napjatých vodítkách běželi napřed, aby ten bažinatý prostor zbavili hlodavců. Prodavači, kteří měli stánky ve spodních podlažích Kolosea, rozvinuli barevné prapory; zpustošená kostra arény, dávno obraná o mramor a travertin, jež dnes zdobily paláce šlechty, byla náhle vzkříšena k pomíjivému životu a jejím jeskynním chodbám se vrátila prchavá sláva, jaká tu nebyla od dávných časů. Ohromné oblouky podél cesty zdobili bronzem pokrytí andělíčci. Oblohu téměř nebylo vidět přes záplavu praporků v našich barvách, vínové a žluté.

Všude, kam jsem se podívala, jsem viděla oslavování rodinného jména.

Giulia mi ukazovala nejdůležitější osoby v procesí. „Tamhle je kardinál Ascanio Sforza,“ pokynula k malému upravenému muži s vypoulenýma očima, oděnému v rouchu lemovaném hermelínem. Jel na mule mezi dvěma pážaty oděnými do karmínové a nachové. „Šušká se, že mu Rodrigo dal po konkláve šest truhel plných stříbra, ale je to lež. Palác tvého otce na Corsu a mistokancléřství jsou dostatečnou odměnou pro každého člověka, i tak chamtivého jako on.“

Když kardinál Sforza projížděl kolem spolu s dalšími kardinály zahalenými v šarlatu, obklopenými zbrojnoši a svými příbuznými, vybavila jsem si, jak mi Giulia vyprávěla, že právě jeho hlas byl při volbách rozhodující. „Myslela jsem, že palác mého papá vydrancovala chudina,“ poznamenala jsem, protože mi připadalo, že tím pádem není oč stát.

Giulia se zasmála. „Nikdo se paláce nedotkl. Jakmile Sforza slyšel, že bude jeho, poslal tam své žoldnéře, aby dům chránili. Nehodlal přijít ani o jediný talíř. Stal se z něj nevlivnější muž v kurii, a navíc nejbohatší. Jeho prostřednictvím se tvůj otec spojil se Sforzou milánským, což znamená, že…“

„Tiše už,“ okřikla ji Adriana. „Věčně jí pleteš hlavu nesmysly.“

Giulia se zamračila. Chtěla jsem se vyptávat dál, v tu chvíli se však ozval jásot ohlašující příjezd nejvýznamnějších římských rodin, které pro dnešek odložily dávná nepřátelství, aby se mohly společně pochlubit svou velkolepostí.

Hrdí Orisiniové byli oděni v červenohnědém sametu lemovaném zlatem, v jejich čele patriarcha Virginio Orsini, který velel papežské gardě. V prozíravé vzdálenosti od nich jeli Colonnové, zavilí nepřátelé Orsiniů, zahalení ve stejné pompě a sametu. Jejich sloužící kráčeli mezi mračny prachu zvířeného koňskými kopyty. Giulia se náhle nebezpečně nahnula přes balustrádu a zvolala: „Alessandro, tady nahoře! Jsme tady!“

V Adrianě by se krve nedořezal. „U všeho, co je ti svaté, okamžitě přestaň hulákat. Chováš se, jako bys neměla lepší vychování než ševcova žena.“

Musela jsem se smát, viděla jsem, jak se Alessandro Farnese zmateně rozhlíží, protože slyší své jméno, ale neví odkud. Konečně nad sebou zahlédl mávající sestru. Jednou jsem se s Giuliiným starším bratrem setkala; než odešel studovat do Pisy, přijel náš navštívit. V porovnání s Giulií mi připadal poměrně obyčejný, ačkoli měl dlouhé řasy jako ona, špičatý nos a… Strnula jsem. „Kdy Alessandro přijel?“

„Před třemi dny.“ Giulia se na mě podívala. „Copak jsem ti to neříkala? Myslela jsem, že ano. Rodrigo – myslím Jeho Svatost – slíbil, že…“ Odmlčela se, všimla si, jak se tvářím. „Vůbec na to nemysli. Není tady. *Víš*, že Cesarovi zakázali vrátit se do Říma.“

Už jsem neposlouchala a očima prohledávala davy. Bratr tu někde musí být. Takovou příležitost si přece nenechá ujít, bez

ohledu na rozkazy papá! Byla to naše nejlepší hodina, korunovace po letech strádání, a Cesare a Alessandro spolu chodili v Pise do stejného semináře. Pokud otec udělil Giuliinu bratrovi svolení přijet do Říma, Cesare se to jistě doslechl – a nemohl zůstat stranou.

„Lucrezie!“ Giulia mi sevřela rameno. „Tamhle je Juan. Ano, je to surovec, ale Bůh nás ochraňuj, dnes tu není muž, který by ho dokázal zastínit.“

Odtrhla jsem pohled od mávajících rukou a pokřikujících tváří a pohlédla do deště růžových okvětních plátků, co se náhle vznesly do vzduchu. A pod tou sprškou bílé a růžové projížděl Juan ve vínovém sametovém dubletu, se širokými žlutými nabíranými rukávy s vyšívaným vzorem našeho býka, a slunce se odráželo od jeho drahokamy vykládaného límce. V pěsti svíral čapku s perem; když jí máchl, z davu se ozval sborový pokřik „Borgia! Borgia!“ Juan pohodil hlavou a vlasy se mu zavlnily na ramenou. Ženy kolem na něj začaly nemravně volat. Zastavil před nimi koně s takovou přesností, že se z cesty zvedl sotva obláček prachu.

Usmívala jsem se. Obyvatelé Říma šíleli, tlačili se… Juan sáhl do hedvábného váčku u pasu a rozhodil mezi ně několik hrstí mincí. Zatímco lidé bojovali o projev jeho štědrosti, Juan pobídl koně a klusal vpřed, následován pěšími zbrojnoši.

„Možná je krásný, ale nikdy se nepoučí,“ poznamenala Adriana. „Přede dvěma týdny ho málem zabili před mou branou, a přece už zase provokuje tou svou teatrálností.“

Mně připadal bratr velkolepý, s teatrálností i bez ní. Juan měl jiskru, což byl jeden z důvodů, proč jej papá protěžoval. Nikdo se neuměl lépe zavděčit davu, když si to usmyslel. S pečlivě odměřovanou velkolepostí a velkorysostí utišil nepřátelství, jež probudila jeho surová vražda muže před Adrianiným palácem.

Mně vyrazilo dech, teprve když se hned za Juanem objevil papá na bílém koni s bílou čabrakou v doprovodu papežské gardy. Měl na hlavě papežskou tiáru se třemi obroučkami

a s perlami ve tvaru kapek, urostlé tělo halil bílý a zlatý ornát, který se kolem něj nadouval jako mrak.

Lidé poklekli. Papá pozvedl ruku v bílé rukavici. Shromáždění zašumělo, když pážata, jdoucí vedle papá, vypustila z klecí holubice. Ženy se začaly modlit, jejich utrápené tváře se rozzářily jako u vytržení; muži uctivě smekli čapky, děti natahovaly krčky a dychtivě sledovaly let holubic. Mezitím se rozezněly zvony všech blízkých kostelů. Giulia mi pošeptala: „Ohlašují nový věk." Ale já porozuměla i bez jejího výkladu.

Naším novým papežem se stal Rodrigo Borgia. Všechno se mělo změnit.

Ostatní šlechtici, papežští dvořané a jejich sloužící následovali, dokud celá společnost nezmizela v oblacích prachu. Když se prach usadil, Adriana vstala z lavice. „Pojďme, musíme vyrazit. Dnes večer se máme účastnit vatikánské hostiny a na přípravu nám zbývá jen pár hodin."

Neochotně jsem vstala a pustila zábradlí. Ani jsem si neuvědomila, že je svírám; dlaně jsem měla odřené od hrubého kamene. Naposledy jsem se toužebně rozhlédla po lidech tlačících se proti strážím, nedočkavých vyběhnout do ulice a pátrat po utržených knoflících, rukavicích, kouscích stužek či cetek, po čemkoli, co by si odnesli domů na památku.

Giulia s povzdechem sledovala můj pohled. „Říkala jsem ti to, Lucrezie. Není tady."

„Měl by být," namítla jsem a dál se rozhlížela. „Nechápu, proč papá trval na tom, aby zůstal v Pise, když je zde celý svět."

„Protože kdyby ho pozval, Cesare už by se do Pisy nevrátil. Víš sama, jak moc se mu tam nechtělo." Giulia si pohrávala s náhrdelníkem. „Navíc nepozvali ani Vannozzu, a ta ani necekla. Má asi dost práce s těmi svými hostinci; když je ve městě tolik lidí, jistě si hezky vydělá."

„Přece neobsluhuje u stolů," ušklíbla jsem se, ačkoli mě potěšilo, že se matka neúčastní.

„Pravda, ale aspoň tu není a nemůže vymýšlet, jak nám pokazit náladu. Určitě byla bez sebe, že Rodriga zvolili, aniž to

předpověděla," pronesla Giulia samolibě, očividně potěšená, že se tu velkou novinu dozvěděla jako první z nás.

„Myslíš, že je to pravda?" zeptala jsem se váhavě a otřásla se, když jsem si vzpomněla, jak předpověděla mou smrt. „Dokáže vidět budoucnost?"

Giulia pokrčila rameny. „Pokud jde o tvého otce, očividně ne. Vannozza možná vypadá jako *strega*, ale já na ní vidím jedině vztek, že přišel náš čas, zatímco o ni se už nikdo nezajímá."

Nasadila jsem úsměv, ale jistá jsem si nebyla. Žila jsem s matkou; vzpomínala jsem na zimní noci, kdy sedávala u stolu a vykládala karty. Jestli budoucnost předpovídat nedokázala, rozhodně si to přinejmenším myslela.

„Ale no tak," našpulila Giulia rty. „Jsi rozrušená. Zapomeň na Cesara i na matku; pojedeme si prohlédnout náš nový *palazzo*. Prý je tak nádherný, že nám ho všichni v Římě závidí."

Když jsme konečně dorazily ke kočáru, zaléval nás pot. Trvalo celé hodiny, než jsme se protlačily jásajícími davy, ale jakmile jsme vjely do bran Santa Maria in Portico, ocitly jsme se v oáze klidu. Zde, uvnitř opevněných zdí, vládlo ticho, od oslav za okny s mřížovím nás oddělily tlusté zdi z cihel a malty.

Palác byl ohromný, dvakrát větší než Adrianin – chrám z leštěného dřeva a růžového mramoru. Z velkého *cortile* s ozdobnou fontánou a podloubím otevírajícím se do zahrady jsme vešly do působivého *sala*, odkud vedlo bludiště chodeb do soukromých *cameras*. Všude byly hromady našich věcí, sloužící pilně pracovali na vybalování. V nose mě zašimrala vlhká vůně nově namalovaných fresek. V úžasu jsem se rozhlížela, ale Giulia mě táhla po schodišti do *piano nobile* a při každém novém objevu vyjekla radostí.

„No ne, podívej, Lucrezie: toaleta s polstrovanými sedátky *a* odpadem!" Nahlédla do čalouněné komody. „Už žádný zápach a vynášení nočníků. Takový přepych!"

„Pro nás ostatní snad," poznamenala jsem a upírala na ni oči. „Ty jsi těhotná. Nemusejí ženy ve tvém stavu často močit? Z tvých komnat to sem možná bude dost daleko."

Štípla mě do ruky – *„Insolente!"* – a táhla mě do druhého poschodí. Zde jsme objevily soukromější *appartamenti*, kde se jedna místnost přelévala do druhé, oddělovaly je jen vyřezávané cedrové dveře. Komnaty měly stropy a stěny pomalované freskami, byly už vybavené našimi postelemi, toaletními stolky a dalšími nezbytnosti.

Ve svém zlato-modrém pokoji jsem našla Arancina, mňoukal v proutěné kleci. Pospíchala jsem jej vysvobodit. „Lucrezie, ne, uteče!" zvolala Giulia přesně ve chvíli, kdy jsem odsunula západku. Kocour vyskočil ven a uklouzl na naleštěné podlaze ve zběsilém úprku ke mně pod postel.

Podívala jsem se na Giulii. „Vidíš? Ví, kam patří."

„Kéž by se totéž dalo tvrdit o tvém novém snoubenci," odsekla. Pomalu jsem se napřímila. „Cos to řekla?"

V tom okamžiku vpadla dovnitř Adriana. „Je to katastrofa. Potrvá celé týdny, než všechny věci roztřídíme, společenské místnosti ještě nejsou ani zařízeny. V *anticameras* je lešení a trousí se tam řemeslníci. Nač Jeho Svatost myslela, že nás sem nechala přestěhovat tak předčasně? Přece jsme mohly počkat, až bude všechno hotové."

Ohlédla jsem se na Giulii. Nasadila mrazivý výraz, ale Adriana pokračovala: „Už jen to schodiště by strhlo i koně; a všude barvy a ten prach ve vzduchu… rozhodně nejde o vhodné prostředí pro ženu ve tvém choulostivém stavu."

„Dokážu posoudit sama, jak choulostivý je můj stav," zamračila se Giulia. „A palác mi připadá dokonalý. Ale pokud je pro vás nepohodlný, mohu Svatého otce požádat, aby vám dovolil vrátit se do domu na Monte Giordano."

Náhle jsem pochopila. Adriana se stěhovat nechtěla. Tento velkolepý palác patřil Giulie, dar od mého papá. Zde je paní domu ona, ne já.

„A přenechat to dítě tobě?" řekla Adriana. „Bůh netrestej!"

Giulia se zamračila, ale než mohla něco říci, rychle jsem promluvila: „Nehádejme se, jistě se tu brzy budeme cítit doma. To přece papá chtěl, nebo ne?“

Adriana sklopila oči. „Ano.“

Giulia vítězoslavně povytáhla obočí. Adriana se odvrátila a pravila: „Alespoň tady je, zdá se, pořádek. Ale kde je ta tvá služebná? Dala jsem jí jasné pokyny, aby…“

V tu chvíli jako na povel přiběhla Pantalisea s náručí plnou smaltovaných truhliček s mými šperky a toaletními potřebami. „Odpusťte, donno,“ poklonila se neohrabaně. „Ztratila jsem se. Palác je tak velký a…“ Všimla si otevřené klece. „Ale ne! Nechala jsem ho tu jen na chviličku, než vám donesu věci – donno, odpusťte mi, obávám se, že utekl.“

„Ne, je pod postelí.“

Převzala jsem pár truhliček. Pantalisea vzdychla. „Měla bych ho lépe hlídat, ale nechtěla jsem, aby se tyhle věci ztratily.“

„Nedělej si starosti. Je to kocour, stejně si bude dělat, co se mu zachce.“

Giulia zívla. „Všechno je sice fascinující, ale já jsem unavená. Musím si na chvilku zdřímnout.“ Políbila mě na tvář. „Jsem moc ráda, že se ti náš palác líbí. Povím to Rodrigovi, až se večer uvidíme.“

Otcovo jméno zůstalo viset ve vzduchu i poté, co odešla. Adriana se dívala za ní. „Bůh nás netrestej,“ zabručela. „*Náš* palác. A všechny jazyky v celém Římě už melou.“ Zavrtěla hlavou. „Dost. Ty si musíš taky odpočinout. Ať ti mezitím Pantalisea připraví šaty na večer. A ty,“ ukázala na mou služebnou, „si dej pozor, aby ses podruhé neztratila. Nejsi nenahraditelná; v Římě je stovka urozených dívek, které zmírají touhou sloužit dceři Jeho Svatosti.“

Když Adriana odešla, Pantalisea se úzkostně zeptala: „Nevyměníte mě, má paní?“

„Samozřejmě že ne, nevšímej si jí. Víš, jak nesnáší nepořádek.“ Usmála jsem se. Pantaliseu jsem měla ráda. Sloužila jenom mně a věrnost byla vlastnost, kterou jsem oceňovala,

zvlášť když to vypadalo, že budeme žít pod střechou Giulie Farnese.

„Ach, děkuji, má paní. Mám vám vyvětrat šaty?“

„Jestli je najdeš,“ podotkla jsem, když jsme se otočily k cestovním truhlám naskládaným v rohu. Začaly jsme vybalovat, ukládat mé svršky do cedrových a ořechových *cassones*, které chránily jemné oděvy před moly a vlhkostí. Když jsme zápolily s nebesy nad postel, dorazila malá Murilla. Společně se nám podařilo zvednout damašek nahoru, Murilla přitom riskantně balancovala na stoličce, která se nakonec překotila a Murilla spadla. Se smíchem jsme skočily do postele a házely po sobě polštáři, dokud jsme nezůstaly ležet na jedné hromadě.

„Mám hlad,“ pronesla jsem nepřítomně, s očima upřenýma na nahnutá nebesa. Murilla odběhla do kuchyně pro něco k jídlu, my s Pantaliseou ještě procházely věci a hledaly správné rukávy k šatům na dnešní večer.

Ačkoli jsem se kochala domem, nezapomněla jsem na Giuliinu nedbalou poznámku o mém snoubenci nebo na zneklidňující pocit, že o mé budoucnosti opět ví víc než já.

Jak dlouho musím zůstávat v jejím stínu?

ŠESTÁ KAPITOLA

Velká vatikánská hodovní síň *Sala Realle* byla plná hostů, odkudsi zněla klidná melodie loutny, všechno se lesklo ve světle stovek zlatých lustrů. Šafránovému přeludu vévodil můj otec v bílé sutaně. Seděl na pódiu a přijímal blahopřání vyslanců z Benátek, Florencie, Neapole a Milána i rozličných evropských království. Po stranách sálu stála papežská garda s kamennýma očima; strážní se tvářili, jako by šlechtice s rodinami vůbec neviděli. Stoly prostřené bílými ubrusy se prohýbaly

pod kancem pečeným na rozmarýnu s jablečnou omáčkou, nadívanými bažantími vejci ve sladké smetaně, nakládanou zvěřinou s pikantním hřebíčkem a pečeným pávem s lanýži. Pážata s velkými stříbrnými džbány nalévala lombardské a toskánské víno do malovaných majolikových pohárů; zahlédla jsem, jak si několik urozených dam chamtivě cpe tyto poháry pod sukně jako památku na dnešní den.

Papá vyzařoval dobrou vůli. Korunovaci měl za sebou – úmorný rituál, který trval tak dlouho, že při něm omdlel, čímž vyděsil věřící – a nyní jej obklopovalo to, co měl nejraději: víno a jídlo do sytosti, hudba, smích a dobrá společnost.

Zato Giulia se tvářila, jako by se neměla víckrát usmát. Strávila hodiny před zrcadlem a vybírala šaty, než se nakonec rozhodla pro fialové hedvábí a rubíny. Ačkoli vypadala úchvatně, byla odkázána do ústraní: vystupovala jako můj doprovod, zatímco Adriana bavila urozené matrony. Ne že by si mě snad Giulia všímala; nedokázala odtrhnout oči od mého otce. Když opustil sál, přecházela neklidně kolem stolu, dokud se nevrátil oděn v černém kastilském dubletu a skládané suknici, která zdůrazňovala jeho urostlost a zeštíhlovala pas. Giuliiny oči jej pronásledovaly, když s Juanem a tleskajícími kardinály v závěsu procházel sálem, zdravil hosty a oslovoval je jmény – měl totiž neuvěřitelnou paměť na podrobnosti.

„Jen se na něj podívej," soptila Giulia. „Promenuje se tady v tom svém španělském sametu a římské sůvy mu předhazují dcery, jako by potřeboval harém."

„Musí se chovat pozorně," podotkla jsem a sledovala, jak papá shovívavě pokyvuje hlavou během všech uzardělých nabídek, které mu – v kaluži hedvábí – končily u nohou. Juan po jeho boku, úchvatný v azurovém damašku, rovněž zkušeným okem obhlížel dívky a jeho společník princ Džem se olizoval, jako by chtěl ty nebožačky spořádat k večeři.

„Pozorně?" Giulia se nepříjemně zasmála. „Lucrezie, ani ty přece nejsi tak naivní."

Zamračila jsem se na ni, nechápala jsem, jak to myslí. Už tolikrát jsem sledovala, jak si otec s bratrem šarmantně razí cestu přeplněným sálem. Ženy nikdy nezůstávaly chladné; jak by také mohly? Giulia si to však vykládala jinak, protože náhle bez varování vyprskla hlasitým smíchem a zvolala: „Ale ne, Lucrezie, jak jsi *zábavná*!“

Nestačila jsem žasnout. Neřekla jsem vůbec nic a její výbuch byl tak hlučný, že se na nás všichni otočili. Ze všech stran se ozývalo šuškání, přelévající se jako neviditelná vlna kolem biskupů, šlechty a vojevůdců až do míst, kde stál papá.

On zvedl oči. A ukázal na Giulii prstem. „Asi tě slyšel,“ pošeptala jsem jí. Giulia mi s falešným gestem radostného překvapení stiskla ruku a vedla mě k otci. To už jsem zatínala zuby, abych se nerozesmála její nehoráznosti. Papá zářil, políbil mě na tvář. Z jeho dechu čišelo opojné aroma vína. Giulia mu položila ruku ozdobenou prsteny na paži a cosi mu zašeptala. Dál už pokračoval s ní a my s Juanem jsme se drželi kousek za nimi.

„Měl jsem dát rozkaz, aby tahle čubka zůstala ve svém kotci,“ zuřil bratr. „Musíme ji snášet i v noc, kdy naše rodina slaví svůj největší triumf?“

Ohlédla jsem se na Džema, on mi pohled nevraživě oplatil. „Někdo by mohl říci totéž o tom tvém Turkovi,“ poznamenala jsem a bylo mi jedno, jestli to sluha slyší.

„Džem je můj společník,“ odsekl Juan. „Proto chodí tam, kam jdu já.“

Chtěla jsem namítnout, že papá nepochybně pohlíží na Giulii stejně, vtom jsem však koutkem oka zahlédla postavu oděnou v kouřově tmavých barvách… Muž jako by se vynořil přímo z fresky na stěně, o niž se opíral.

Srdce mi poskočilo.

Kolem se rozezvučel smích a utopil hudbu minstrelů na galerii. Sál byl plný k prasknutí, hosté přetékali na nádvoří, já však vše slyšela jako by skrze mušli. Rozhlížela jsem se mezi záblesky sukní a rouch a myslela si, že se mi to snad jen zdálo. Ale pak

jsem ho spatřila znovu, stále u té stěny. Jeho tvář stínila kápě. Ještě předtím, než ji odhodil, jsem však vydechla: „Cesare."

Otočil se na patě a rychle odešel.

Juan se zastavil. „Říkalas něco?"

„Ne, myslela jsem… něco se mi zdálo." Utřela jsem si čelo. „Je tu hrozné horko, asi půjdu na chvíli do zahrady. Doprovodíš mě?"

„Teď?" prskl. „Nenechám tu papá s tou vlčicí samotného."

„Vrátím se za chvíli, ano?" Než mě Juan mohl zadržet, zmizela jsem v davu.

Sotva jsem viděla na cestu… Proplétala jsem se mezi hloučky klevetících činovníků a podnapilých šlechticů ven, dvoukřídlými dveřmi do pochodněmi osvětlené chodby. Zrychlila jsem, protože se ve tmě před mnou mihla štíhlého muže; pohyboval se rychle a cílevědomě, vlastně jako vždycky, takže jsem musela téměř utíkat, abych mu stačila, a s námahou jsem odkopávala tíhu sukní.

Postupoval dál zahradou a obcházel lišejníkem sužované sochy dávno mrtvých panovníků, rozmístěné kolem jako kosti. Apoštolský palác ve tvaru podkovy jsem nechala za sebou a hluk slábl, jak jsem následovala muže vzdalujícího se po oblázkové pěšince.

Zastavil se blízko zdi obklopující zahradu, pod korunou větrem ohnutého cypřiše. Znovu shodil kápi a otočil se ke mně. Nepromluvil, díval se na mě, jako bych byla cizí. V prostém oděvu bez ozdob se zdál hubený, přesto jsem se kochala pohledem do jeho uhrančivých šelmovských zelených očí pod zlatavě měděným obočím, na jeho měkké rty, dlouhý nos a bledou kůži, napnutou přes výrazné lícní kosti jako hedvábí. Ale místo dřívější neuspořádané záplavy měděných kadeří mu nyní pokrývalo hlavu krátké strniště.

„Ostříhal sis vlasy," zvolala jsem. „Taková škoda!"

„Máme v Pise vši." Mluvil tiše, zkoumavě si mě prohlížel. Oblékla jsem se do modrého saténu se zlatým klínem na živůtku. Na Giuliino pobízení jsem si dokonce vzala diskrétní

spodní košilku, oblíbenou dospívajícími dívkami, obnažené hrdlo zdobil perlový náhrdelník. Když jsem se obdivovala v zrcadle, zdálo se mi, že vypadám zkušeně. Těšil mě zejména náznak ňader, zvýrazněných korzetem, ale nyní jsem pod bratrovým zkoumavým pohledem pocítila nutkání vytáhnout si nabírané rukávy výš přes ramena a dekolt.

„Skoro tě nepoznávám. Kam se poděla *petita meva* Lucía?" Použil katalánskou přezdívku, kterou mi dal, když jsme byli děti. Oddechla jsem si. Tvářil se dost rozčileně, bála jsem se, že mě chce napomínat.

„Nebuď hloupý, poznal jsi mě okamžitě, stejně jako já tebe. Nejsi pryč zas tak dlouho, Cesare."

Přistoupil blíž. „Pořád je to dost dlouho. Čekal jsem na dopis od tebe. Když žádný nepřicházel, obával jsem se nejhoršího. A nyní, když jsem přijel, vidím, že ne bezdůvodně."

Zasmála jsem se. „Čeho ses bál?"

„Že tě papá provdal a poslal do Španělska."

„Myslel sis, že bych odjela bez rozloučení?" žasla jsem.

„Proč ne? Pokud jde o naši rodinu, zdá se, že mě pokaždé přizvou jako posledního – pokud mě pozvou vůbec."

Pohlédla jsem mu do očí. Čekala jsem, že tam najdu ukřivděnost, upřímnou lítost nad tím, že byl opominut a musel se v Pise pídit po zprávách, ale oči mu zářily obvyklým uličnictvím.

„Ty si mě dobíráš!"

Nedokázal se ubránit tomu výjimečnému úsměvu vyhrazenému jenom pro mě. Jako chlapec se usmíval pouze zřídka; papá si stěžoval, že Cesare působí spíš jako podvržené děcko než jeho vlastní syn. Ale se mnou se bratr usmíval často, a jeho úsměv, vřelý a milý, mu proměnil tvář – strohost vystřídala chlapecká přitažlivost. Když se usmíval, zdál se mladší než sedmnáct. V dětství byl Cesare mým útočištěm: když mě matka ztýrala kvůli nějakému prohřešku nebo mě Juan tahal za cop, až mě pálila kůže na hlavě, vždycky jsem běžela pro útěchu k Cesarovi.

„A myslela sis *ty*, že bych jim dovolil, aby tě provdali bez mého vědomí? Možná mě opomíjejí, ale mám své zdroje."

„Ano, na prvním místě nepochybně mamá." Ale i já se usmívala, měla jsem radost, že jsme zase spolu. „Odpusť, že jsem ti nepsala, ale papá to zakázal. Prý tě musím nechat na pokoji, dokud tě nepovolá zpět."

„Odpouštím ti," řekl a vytáhl z dubletu balíček. „Ale jestli nesmíš dělat, co je zakázáno, pak ti zřejmě nemohu dát ani toto?"

Zajíkla jsem se. „Co je to? Ukaž! Jsou to Petrarkovy básně?"

„Něco lepšího," odpověděl, ale když jsem se natáhla po balíčku, uskočil a zvedl knížku nad hlavu. „Nejdřív si ho musíš zasloužit. Vzpomínáš, jak jsme se škádlili jako děti? Já ti dal knihu a ty mně…?"

Vyprskla jsem smíchy. „Tanec!"

„Přesně tak. V Pise máme kromě vší a kyselého chleba jen modlitby, spousty modliteb. Vůbec nemohu užívat života, natož se svou hezkou sestrou." Semkl ruce na prsou a zatvářil se nešťastně. „Zatančíš si se mnou, má Lucío?"

„Tady?" namítla jsem, ale už jsem se ohlížela přes rameno, jestli jsme dost daleko od paláce, aby nás nikdo neviděl. „A když to udělám, dáš mi tu knihu?"

„Ano!" Popadl mě za ruku. „Dám, přestože si mě nevšímáš jako všichni ostatní." Vzal mě kolem pasu a zatáhl dál pod stromy. Pod nohama nám při krocích *pavany* křupal starý štěrk. „Nikdo si na mě ani nevzpomněl," stěžoval si Cesare. „Musím žít v semináři a dělit se o celu s Medicejem, který trpí plynatostí, navíc," zvýšil hlas, protože jsem se znovu rozesmála, „se nikdo ani nepozastavil nad tím, že otec daroval kardinálský klobouk Alessandru Farnese kvůli přízni jeho prostopášné sestry, zatímco já, rozený Borgia, nesmím ani vstoupit do Říma."

Zarazila jsem se. „Ty víš… o Giulii a papá?"

„Jistě. Jak jsem řekl, mám své zdroje."

Pohladila jsem ho po krátkém strništi na tváři. „A… rozrušilo tě to?"

Zamyšleně na mě pohlédl. „Mělo by?“

„Snad ne,“ odpověděla jsem, ačkoli jsem doufala v jinou reakci. Když to rozrušilo mě, jak to, že jeho ne?

Cesare vytáhl balíček. „Otevři to. Přivezl jsem to až z Pisy a ukryl před mamá. Jako vždycky mi prohledala tašku a trvala na tom, že mi vlastnoručně vypere špinavé kalhoty.“

Okamžitě jsem roztrhla obyčejný papír, v němž byla zabalená kniha vázaná v červené kůži. Otevřela jsem ji a vydechla: *„Dekameron.“* Vzhlédla jsem. „Tahle je v klášteře zakázaná. Jeptišky říkají, že Boccaccio je pohan, protože upřednostňuje rozkoše těla před ctností ducha.“

Cesare se zašklebil. „Ne nadarmo se říká matka církev. Stejně jako Vannozza nemá nic raději než nám upírat vědomosti. Měla bys knížku ukrýt i před Adrianou. Nesouhlasila by.“

Objala jsem jej. „Děkuji, Cesare, budu ji opatrovat.“ Ačkoli v tom oblečení působil strhaně, cítila jsem pod ním pevné štíhlé tělo, samý sval a šlacha. Navzdory údajné nudě v Pise Cesare očividně nezanedbával cvičení.

V mé náruči roztál. Pak řekl: „Uvědomuješ si, že ani všechno, co se stalo, pro mě nic nemění? Přestože nyní papá dosedl na trůn svatého Petra, bude dál dávat Juanovi vše, co po právu náleží mně.“

Poklesla jsem na duchu a odtáhla se. „Proto jsi přijel?“ Když neodpověděl, naléhala jsem: „Cesare, nesmíš dělat papá potíže. Víš, co řekl…“

„Ano, ano. Španělské gandijské vévodství není moje. Královna Isabela a král Ferdinand je darovali našemu staršímu bratrovi za chrabrost, ale Pedro zemřel během křižácké výpravy proti Maurům a Gandia nyní patří, komu papá uzná za vhodné. Vím to. Už jsem to všechno slyšel.“

„Ano? Protože jsi nikdy neřekl, že souhlasíš.“

„Nesouhlasím. Ale mamá mi prozradila, že papá požádal královnu Isabellu, aby udělila titul Juanovi.“ Z jeho hlasu čišelo napětí. „Čekám od Pedrovy smrti, celých pět let. Pět let, až papá dostane rozum a uzná, že to, co patřilo jeho prvorozenému, musí

nyní patřit mně, jako druhému nejstaršímu. Nevnímá, že Juan není hoden stát se španělským grandem. Podle něj je třeba Juana rozmazlovat, zatímco já se musím obětovat církvi."

„Takže jsi přijel, aby ses s Juanem utkal o vévodství," řekla jsem zklamaně.

S Juanem jsme k sobě nikdy neměli blízko, ale mí bratři se navzájem přímo nenáviděli a jejich nekonečné šarvátky kalily naše dětství. Cesare byl vynikající student, zato Juan, který si plně uvědomoval své nedostatky, pokud šlo o knihy, se oddal cvičení s mečem a lukem. Ale i Cesare vynikal ve fyzických disciplínách a ti dva na sebe neustále útočili, šermovali klacky a zápasili, což pokaždé končilo rvačkou a monokly. Matka je od sebe musela mnohokrát odtrhnout, já se zas pokoušela udržet klid tím, že jsem je prosila, aby si raději hráli se mnou. Myslela jsem si, že je to má vina, protože Juan ví, že mám Cesara raději. Ale časem jsem pochopila, že jejich nepřátelství má hlubší základ. Byli si navzájem cizí, v každém směru protikladem toho druhého, sokové, kteří jako by ani nevzešli ze stejného lůna.

Cesare se hořce usmál. „Utkat se s ním by mi nic nepřineslo. Juan nemá žádné ambice; to vévodství pro něj nic neznamená. Kdyby bylo po jeho, jen by proháněl běhny a opíjel se do němoty. Dělá jen to, co mu řekne papá."

„V tom případě nevyvoláš konflikt?" Pozorně jsem sledovala jeho výraz. Uměl dokonale skrývat myšlenky; z nás tří se Cesare jako první poučil, že čím méně dá najevo, tím méně je zranitelný. „Víš přece, jak papá nesnáší, když si s Juanem jdete po krku. A nyní je nejvyšším pontifikem. Nemůže si dovolit skandál."

„Ne, rozhodně ne *další* skandál," řekl Cesare, čímž mě zaskočil. „Když už o tom mluvíme, jak se ti líbí dělit se o palác s la Farnese? Těšíš se stejně jako papá, až do rodiny přivítáme její dítě?"

Věděl i o Giuliině těhotenství. Pochopitelně. Vannozza mu to pověděla. Nedokázala jsem mluvit bez hořkosti. „Papá říká, že ji miluje. Chce, abych ji považovala za svou sestru."

„Ach. A považuješ?“

„Považovala jsem. Jenže v posledních týdnech… Cesare, je na ní něco, kvůli čemu jí nevěřím.“

„To bys ani neměla. Pod tou bezstarostnou fasádou jsi vždycky byla bystrá, má Lucío.“ Zvedl bradu a zadíval se někam dozadu. „Máme společnost.“

Otočila jsem se a spatřila, že k nám mezi kužely měsíčního světla míří Juan. Cesare popošel vpřed. „Bratře, jak nečekané potěšení.“

Juan mhouřil oči. Sálala z něj nestřídmost, jako by se vykoupal v sudu s vínem. „Džem mi řekl, že tě Lucrezia zahlédla v sále. Nevěřil jsem tomu. Máš štěstí, že pro ni papá poslal mě a ne jednoho ze svých zbrojnošů. Zuřil by.“

„Kdo?“ odbroukl Cesare. „Ten žoldnéř, nebo papá?“

„Víš dobře, jak jsem to myslel! Nebo ti snad nedoručili od papá vzkaz, abys zůstal v Pise?“

„Ale doručili. Přesto jsem neviděl důvod připravit se za daných okolností o návštěvu.“ Cesare se usmál. „Jistě jsi spokojený. Náš otec se stal papežem, a jak jsem slyšel, z tebe bude brzy vévoda z Gandie. Blahopřeji. Znamená to, že se mohu těšit na privilegium vyprovodit tě do Španělska?“

„Od koho to víš?“ uhodil na něj Juan. Cesare nehnul brvou. Juan se ušklíbl. „Mamá. Nikdy nedokáže držet jazyk za zuby. Ano, budu jmenován vévodou, jakmile z Kastilska dorazí dekret. A co na tom? Přišel jsi se mnou bojovat?“

Juan napřímil ramena a mně se vybavilo, jak bodal do muže před Adrianiným palácem. Byl vyšší a urostlejší než Cesare. Mí bratři už si, pokud šlo o sílu, nebyli rovni; Cesare vedle rozložitého Juana vypadal téměř podvyživeně. Ale co Cesarovi chybělo na váze, to vynahrazoval mazaností.

Když už jsem čekala, že jeden z nich tasí zbraň, Cesare tiše řekl: „Pokud papá shledal hodným té pocty tebe, kdo jsem já, abych zpochybňoval jeho rozhodnutí?“

Okamžitě jsem si všimla, že tím jen posílil Juanovu podezíravost. Juan byl sice netečný a určité věci chápal pomalu,